

Deprem Değil Kâr Hırsı Öldürür!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Tehlike çanları çaldığında gerçekleri gizlemede uzman olan egemenler, kendileri panik halinde olmalarına rağmen olası bir depremin sonuçlarını şimdiden gizleme yarışına girmiş bulunmaktadır. Oluşturulan kriz masasının açıklamaları gerçeği ters yüz etmekten başka bir anlam ifade etmeyeceğini şimdiden ilan eder pozisyonundadır.

Yeni Demokrasi

3 EKİM-17 EKİM 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 45 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesini

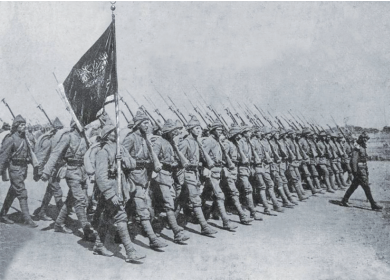
EMEK s.4

IMF'li veya IMF'siz... Her Şey Sömürüye Odaklı

IMF'nin işçi sınıfı ve halk nezdinde Türkiye'de ve genel olarak dünya-daki kötü ünü düzen partilerini IMF ile görüşmeler konusunda iki yüzlü siyasete 'zorunlu' bırakıyor. Bilindiği gibi AKP ve Erdoğan yıllarca ülkeyi IMF'nin elinden kurtardıkları ve hatta IMF'ye borç verdikleri demagogisiyle IMF'nin bu kötü ününden kendine siyasi çıkar sağlamıştı

ANALİZ s.10

Resmi İdeolojinin Oluşumunda Resmi Tarih ve Önemine Dair-I

Resmi ideoloji ve resmi tarih, tarihsel bir sürecin ifadesidir. Onu çevreleyen ve olgunlaştıran süreç Osmanlı'nın son yüzyılın içinde saklıdır. M. Kemal'in Nutuk'ta vurguladığı gibi 19 Mayıs'la sınırlı değildir. 19 Mayıs'a evrilen sürece bakılmadan, 19 Mayıs'la başlatılan tarihin nedenleri de anlaşılabilir. Marks'ın vurgusuyla M.Kemal'in "kendisi için taşıdığı fikir" bize bir şey anlatmaz.

DEPREMDE ÇATIRDAYAN

DEVLETİN GERÇEĞİDİR!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

ülkümüzde devrim mücadelesinin yolu olarak savaş ve savaşta kadının rolü!

15

KADIN

çocuklara yönelik her saldırı aynı zamanda geleceğimize!

21

DÜNYA

emperyalistlerin kanlı pençesinde inleyen ülke: yemen

Halkı Anlamak ve Halka Anlatmak

Yazı; tarih boyunca insanların iletişimlerinde, etkileşimlerinde önemli bir yer tutmuştur. Birbirlerine kilometrelerce uzak insanların duygu ve düşüncelerini birbirlerine aktarabilmelerinde işlevsel bir araç olarak kullanılmıştır. Yazının tarihteki ve günümüzdeki önemine dair sayfalarca yazı yazabiliriz fakat esasta değinmek istediğimiz devrimci mücadele açısından vazgeçilmez olan kolektif ile kitleler arasındaki bağı güçlendirecek yazı dilinin niteliğidir. Kolektifin tahlillerini-hedeflerini kitlelere taşımak, örgütlenmek ve devrimci kadroların gelişimi için yazı dilinin nasıl daha etkin kullanılacağına dair kafa yormamız gerekmektedir.

Türkiye Devrimci Hareketi'nin genel olarak kitlelerle ortak gerçekliği, gündemi ve çelişkiyi yakalama konusunda sıkıntıları vardır. Devrimci yapıların yazı dilinin de bundan bağımsız olduğunu söyleyemeyiz. Devrimci yapıların geneli ısrarla halkın canlı, üretken dilinden uzak durup ezberci ve şabloncu bir tarzla kendilerini ifade etmeye çalışıyorlar. Kitlelerin gerçek hayattan damıttıkları dili öğrenmeden ve o dili devrimci mücadele için ustaca yeniden kalıba dökmekten işe yarar bir yazı dili tutturmak mümkün değildir. Mao'nun "Propaganda yapmayı gerçekten isteyen komünistler yazılarının ve sloganlarının kimin için yazılıp söylendiğini asla akıllarından çıkarmamalıdır." şeklindeki uyarısı

bu durumu özetler niteliktedir. Lenin "Ne Yapmalı" kitabında soruyu kadrolara yöneltir ve ona uygun bir dil tutturur. Oysa kırılık bölgelerde dağı-

tlması için yazdığı ve sonradan kitaplaştırılan "Kır Proleterlerine Sosyalistler Ne İster" broşüründe bambaşka bir dille çıkar karşımıza. Bu dil sade ve özdür. Halkın yabancı olduğu sıfat ve terimlerden uzaktır. Okur hedefine uygun harekete geçmiştir. Dimitrov'un "broşürlerimize ve gazetelerimize baktığımızda bırakalım sıradan işçileri parti görevlilerimizin bile anlamakta güçlük çekeceği ağır bir dil ve üslupla yazıldığını görürüz" eleştirisine baktığımızda bu sorunun çok daha eskilere dayandığını görürüz.

Uzun ve gösterişli yazıların halk nez-

dinde bir karşılığı yoktur. Halkın emek sürecinden, gündelik yaşantısından, kültüründen kopuk ve teorik kavramlarla bezenmiş yazı dili bizi; kitleler-

den uzaklaştırır, entelektüel gevezelere dönüştürür. Buna dair yerelde yaşadığımız bir deneyimi paylaşmak yerinde olacaktır. Seçim sürecinde sistem partilerini teşhir ettiğimiz bildirilerle boykot çalışması örüyorduk. Bir köylü bize "Bu partilerin hepsi aynı süttü yoğurt ayran" şeklinde karşılık vermişti. Bildirilerimizde sistem partilerine (AKP-MHP-CHP-İYİ Parti...) dair anlatmak istediğimiz biçimin farklı, özün aynı olduğu meselesini birkaç kelimeyle özetlemişti. Kitleden öğrendiğimiz dili kullandığımızda halkla daha rahat iletişim kurabileceğimizi bir kez daha görmüş oluyorduk.

Yazı diline dair bazı öneriler;

1) Yazısı yazılacak konuya dair "yeterli" derecede bilgiye sahip olmak gerekir. Eğer böyle bir yeterlilik yoksa gerekli araştırmalardan sonra yazı yazılmalıdır.

2) Yazıyı yazmadan önce hedef kitle belirlenmeli ve ona uygun bir dille yazılmalıdır.

3) Ülkemizde emekçilerin kullandığı dile (deyimler, atasözleri, özdeyişler...) dair incelemeler yapmamız gerekir. Çünkü her devrim, yeşerdiği ülkenin kültürü ve özgül koşulları doğrultusunda büyüyüp gelişecektir.

4) Yazılarımız sade, öz olmalı ve verilmek istenen mesajı net bir şekilde aktarmalıdır. Esas olan karmaşık yapıdaki teoriyi anlaşılır bir hale büründürmektir.

5) Yazı yazma konusunda aceleci bir tutumdan uzak durup yazı tamamlandıktan sonra tekrar tekrar inceleyip ondan sonra yayınlanmalıdır. (gazete, dergi, bildiri vs.)

Bırakalım aydınlar, küçük burjuva devrimciler (kendi içinde bir küçümsemeyi barındıran) "halkın diline inmeye" çalışsın. Bizler her daim kitlelerle buluşarak, MLM'yi onların elinde bir silaha dönüştürerek, Demokratik Halk Devrimi mücadelesini ülkenin dört bir köşesine yayalım.

Antakya'dan Bir Partizan Okuru

Partizan Emektarı Hatun İldem hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Partizan Şehit ve Tutsak Ailesi (PŞTA) üyesi Hatun İldem'in cenazesi Sivas'ın Hafik ilçesine bağlı Esenli köyünde toprağa verildi.

Uzun süredir kansere karşı mücadele veren Partizan emektarı Hatun İldem geçtiğimiz gün tedavi gördüğü hastahanedeyi hayatını kaybetti.

CENAZEYE KATILANLARA POLİSİN GBT TACİZİ

Pazartesi günü Okmeydanı Cemevinde Hatun İldem için cenaze töreni düzenlendi. Törende Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına bir konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada İldem'in devrimci mücadeleyi ve örgütü bağlılıkla koruduğu ifade edilirken, İldem'in yaşamı boyunca devrimcileri sahiplendiği belirtildi. Hatun İldem'in cenazesi PŞTA konuşmasının ardından toprağa verilmek üzere Sivas'ın Hafik ilçesine doğru yola çıktı.

Köyüne varmak için araçlarla yola çıkanlar köy yollarını kapatan asker ve polis tarafından durdurularak GBT tacizi ile saatlerce alıkonuldu. Cenaze töreninin gerçekleşeceği Esenli Köyü ise askerler tarafından cenaze öncesinde ablukaya alındı.

Hatun İldem'in cenazesi köyün cemevine getirilerek kızıl beze sarılı tabutla omuzlarda mezarlığa taşındı.

Cenaze ağıtlar eşliğinde toprağa verildi.

DEPREM DEĞİL KÂR HIRSI ÖLDÜRÜR!

2 6 Eylül'de Marmara Denizi Silivri açıklarında 5.8 büyüklüğünde bir deprem meydana geldi. Uzmanlar tarafından tarihi tam olarak bilinmeyen ancak kesin gözüyle bakılan "Marmara Depremi" öncesi bir uyarı niteliği taşıyan bu depremin bir kez daha ortaya çıkardığı gerçeklerle yüzleşildi. Deprem sonrası ortaklaşılın genel soru; "Marmara Depremi'ne hazır mıyız?" sorusu oldu. Tüm soru ve kaygılar bu yönde iken ortaklaşılın bir başka nokta ise cevabın "hayır" olduğuydu.

Egemenler tarafından tek tesellinin "can ve mal" kaybı olmadığı yönlü yapılan ilk açıklamaların barındırdığı çelişkilere, Diyanet Başkanı'nın "yağmur duasına" çıkar gibi "deprem duasına" çıkma çağrısı da eklenince, "ne kadar hazırlıklı olduğun" cevabı da aslında kendiliğinden ortaya çıkmış oldu.

Meydana gelen deprem sonrası oluşturulan ve depremle ilgili tartışmalardan önce İmamoğlu'nun davet edilip edilmediği sorularıyla klik dalaşının bir parçası haline getirilen "kriz masası" adına ilk açıklamayı yapan Cumhurbaşkanı yardımcısı Fuat Oktay, olası bir deprem sonrası toplanma alanı olarak 2.864 park, bahçe ve meydanı işaret etmiştir. Aynı saatlerde RTE ise "yüz değil, bin değil, onbinlerce toplanma alanımız var" açıklamasını yapmıştır. Ancak bu açıklamalar devam ederken tekrar gündeme gelen bir gerçek ise bunun tam tersidir. TMMOB tarafından 2017 yılında yapılan bir açıklamaya göre, 17 Ağustos Depremi'nin ardından "Afet Acil Eylemi Planı" çerçevesinde İstanbul'da belirlenen 493 toplanma alanının 416'sı (dörtte üçü) ranta açılarak gökdelenler, AVM'ler yapılmıştır. Şu anda hali hazırda belirlenen toplanma merkezlerinden sadece 77'sinin kullanılabilirliğini belirten TMMOB, iki yıl öncesinden bu günü işaret ederek park, bahçe ve meydanların toplanma alanı olamayacağını belirtmiştir. Yani kriz masasının açıkladığı 2.864 toplanma alanının sadece 77'si gerçek manada toplanma alanı statüsü içerisinde. Kar hirsine ve ranta kurban edilen toplanma alanları, olası bir deprem sonrası İstanbulluların kaderine mahkum edileceği anlamına gelmektedir. Ancak daha vahimi deprem beklentisine rağmen İstanbul'daki yapılaşmanın önemli bölümünün depreme karşı dayanıklı olmamasına rağmen her hangi bir adımın atılmamış olmasıdır. Bazı okulların yüksek hasar riski taşıdığına yönelik açıklamalar dahi tek başına gelecek deprem öncesi kaygıları bir kat daha artırmaktadır.

Nitekim sadece okullarla sınırlı olmayan bu durum, riskin boyutunu gözler önüne sermiştir.

"DEPREM VERGİSİ" OLARAK TOPLANAN PARALAR NEREDE?

5.8 büyüklüğündeki deprem bir tartışmayı daha gündeme getirmiş oldu. 17 Ağustos Depremi'nin ardından cep telefonu, internet, bankacılık işlemleri başta olmak üzere çeşitli hizmetlerin karşılığı olarak alınması kararlaştırılan "Deprem Vergisi"nin toplam tutarı, an itibari ile 66 milyar liraya ulaşmıştır. Ancak olası bir deprem durumunda yaşanacak olumsuzluklarda kullanılması gereken bu meblağın akıbetine dair herhangi bir açıklama yapılmısa da, dönemin Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın, "Deprem vergisi diye bir şey yok, bu vergiler deprem için getirilmiş olsa

alınır, biterdi. Bütçenin ihtiyacı olduğu için toplandı. Milleti aldatmanın alemi yok" açıklamasına, bir başka AKP'li Mehmet Şimşek ise toplanan paraların "duble yollara" harcandığını itiraf ederek katkıda bulunmuştur. Yani deprem vergisi olarak toplanan 66 milyar, "olası bir depreme" saklanmamış, halkın başka bir ihtiyacı olan "duble(!)" yollarda kullanılarak hizmet verilmiş gibi görünse de bu paraların da inşaat sektörüne peşkeş çekildiği gün yüzüne çıkmıştır.

EGEMENLER PANİK HALİNDE, HALKA SÜKÜNET TELKİNİ...

Tehlike çanları çaldığında gerçekleri gizlemede uzman olan egemenler, kendileri panik halinde olmalarına rağmen olası bir depremin sonuçlarını şimdiden gizleme yarışına girmiş bulunmaktadır. Oluşturulan kriz masasının açıklamaları gerçeği ters yüz etmekten başka bir anlam ifade etmeyeceğini şimdiden ilan eder pozisyonundadır. Özellikle basına yönelik uyarıların temelinde "panik havası yaratacak haberlerden" uzak olmaları vardır. Elbette sükûnetin en fazla ihtiyaç duyulacağı an olacaktır

deprem anı, ancak egemenlerin bu konudaki hazırlıksızlıkları bir yana kriz masasının "depreme ne kadar hazırsınız. Tüm kurumlardan, kişilerden isteğimiz, yaşadığınız her yerde bu sorunun cevabı "hazırız" olana kadar hazırlık yapmanızdır." diyerek, doğa olayı olarak bir depremin yaratacağı ve önlenemez sonuçlarını, kendi "mühendislik" harikaları, kar hirsine ve doğayı talan-peşkeş pratikleriyle artırmalarına rağmen halkı şimdiden "kendi kaderi" ile baş başa bırakacağını sinyallerini de vermiş oldular.

YAVUZ HIRSIZ EV SAHİBİNİ BASTIRMAYA ÇALIŞMIŞ!

İstanbul depremine dair tartışmalar devam ederken diğer yandan RTE ve beraberindeki heyetin BM Genel Kurul'u için ABD ziyaretleri gündemi meşgul eden bir başka gelişme oldu.

faletin cehaletin kol gezmesi" derken aslında tam da bugünün Türkiye'sine ama lüks içinde yaşayanların temsilcisi olduğunu unutarak ahkam kesen Erdoğan, buna müdahale(!) çağrısı yapmıştır.

Güvenli bölge tartışmalarına ABD'den istediği desteği alamayacağını anlayan hakim sınıflar, sorunu bir de BM kurulunda dillendirerek elini güçlendirmeye çalışsa da, ABD'nin bu konudaki direncinin önümüzdeki günlerde kendisini daha fazla hissettireceği bir süreç yaşanacaktır. Her ne kadar multiteci sorunu üzerinden dikkat çekilse de Suriye'deki gelişmelere müdahil olma çabasının esasının bölgedeki Kürt varlığı olduğu da bir kez daha dillendirilmiştir. Diğer yandan güvenli bölge içerisinde tesis edilecek ve bölgenin demografik yapısını değiştirecek olan ve TOKİ tarafından inşa edilecek olan yerleşim alanlarının yaratacağı rant alanından faydalanma hedefi vardır.

Ekonomik ve siyasal olarak derin bir krize doğru yol alan ülkemiz egemen sınıfları, tekrar tekrar "Fırat'ın doğusuna" operasyon tehditleri ile halkı oyalama çabası içerisinde olsa da bunun Afrin işgali gibi gerçekleşmeyeceği (her ne kadar tehditkar bir pozisyonda olsalar da) ABD ve geleneksel aşamada Rusya'nın da değişmeye başlayan tavrı işlerin Afrin'deki gibi olmayacağını işaret etmektedir.

Ülkedeki siyasal ve ekonomik panoramanın sıkıştırmaya başladığı egemen sınıfların emekçilere yönelik saldırıları, hak gaspları hızından bir şey kaybetmeden sürmektedir. Sigara yasaklarında olduğu gibi özel yaşam alanlarının dahi daraltılarak zaptı rapt altına alma çabaları, demokratik eylemlere dahi tahammülsüz saldırıları, baskı, gözaltı ve düşünce suçu kapsamında artan davaların işaret ettiği gerçek, egemenlerin uyarıcı depremlere direnme çabası ve kırılmamasından korktukları fay hattıdır. Gidişat büyük bir depremin ön belirtilerine doğru hızla yol alırken esas önemli olan doğa olayı olarak depreme hazırlık kadar, egemenleri sarsacak olan bir fay kırılmasına ne kadar hazırlıklı olunacağıdır. Bu konuda egemenlerin saldırılarına karşı örgütlü bir direniş hattı örnek kadar, yakın zamanda Almanya'da AKP karşıtlığı üzerinden düzenlenen ve kimi devrimci(!) örgütlerin de imza attığı, "Demokratik Türkiye Konferansı" gibi düzeniciliği işaret eden anlayışlara karşı da mücadele bayrağının yükseltilmesi gerekmektedir.

Erdoğan'ın, BM Genel Kurulu sonrası Fırat'ın doğusunda planlanan güvenli bölge tartışmalarına dair "sert çıkışı(!)"nın nedeni, olacağına kesin gözüyle bakılan ve bu güne kadar buldukları ortak platformlarda gerçekleştirilmiş olan Erdoğan-Trump özel görüşmesinin gerçekleşmemiş olmasıdır. Bu tavır, BM Genel Kurul'u öncesi ABD'ye "tehdit(!)" babında dillendirilen ve süre verilerek "ya gereği yapılır, ya da kendi göbeğimizi kendimiz keseriz" açıklamalarına ABD'den "bizden bağımsız kesilecek göbeğiniz yoktur." mesajı olarak okunabileceği gibi, S-400 ve Rusya ile olan yakınlaşmaya bir mesaj niteliği de taşımaktadır. Türkiye adına yapılan sunumda konuşan RTE, açlık, yoksulluk ve iklim değişikliğine ve çevre sorunlarının nedenlerine dair üst perdeden vurgu yaparken, aynı saatlerde Saray'ın günlük harcamalarının 4,5 milyon TL olduğuna dair Sayıştay Raporu yayınlana dursun, TÜİK'in, Eylül 2019 tarihli verilerine göre işsizlik oranı 2,8 puanlık (938 bin) artışla %13 (4 milyon 253 bin) olarak açıklandı. Sunumda, "Dünyanın bir tarafı refah ve lüks içinde yaşarken, diğer tarafta açlığın, se-

IMF'li veya IMF'siz... Her Şey Sömürüye Odaklı

Geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye gelen IMF heyetinin bir otelde CHP Genel Başkan yardımcısı ve parti sözcüsü Faik Öztrak ve İYİP'ten Durmuş Yılmaz'la görüşmesi hükümet tarafından "gizli ajanda" tepkisiyle karşılandı. Hazine ve Maliye Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada "Bakanlığımızın bilgisi dışında" denilirken IMF Türkiye İcra Direktörü Raci Kaya da "Türkiye'ye karşı farklı bir ajandanın varlığının göstergesidir." yorumunda bulundu. Bunun üzerine CHP'li Öztrak'tan "Raci beyin haberi yoksa onun sorunu... AKP, IMF heyetinin 11 gündür Türkiye'de olduğunu ve görüşmeler yaptığını gizledi" açıklaması geldi. Hükümet bloğu ve muhalefet bloğu arasında IMF üzerinden yürüyen bu atışmanın hemen ardından hükümet bir kez daha 'Yeni Ekonomi Planı'nı (YEP) açıkladı. YEP'in içeriğinin ortaya çıkmasıyla bir kez daha görüldü ki düzen partileri içerisinde, IMF'li ya da IMF'siz bütün ekonomi plan ve önerileri işçi sınıfı ve emekçi yığınların daha fazla sömürüsü üzerine kurgulanmaktadır.

IMF'nin işçi sınıfı ve halk nezdinde Türkiye'de ve genel olarak dünyadaki kötü ünü düzen partilerini IMF ile görüşmeler konusunda iki yüzlü siyasete 'zorunlu' bırakıyor. Bilindiği gibi AKP ve Erdoğan yıllarca ülkeyi IMF'nin elinden kurtardıkları ve hatta IMF'ye borç verdikleri demagojisiyle IMF'nin bu kötü ününden kendine siyasi çıkar sağlamıştı. Oysa IMF ile düzenli toplantı ve görüşmeler her dönem sürmüş, ekonomik ilişkiler hiç kesilmemişti. Dahası AKP'nin sömürü ve talana dayalı ekonomi politikaları IMF'yi hiç aratmıyordu. Bugün düzen güçleri içerisinde hem hükümet bloğunun hem de muhalefet bloğunun birbirini IMF'yle görüşmeleri gizlemekle suçlaması aslında her ikisinin de emeğin sömürüsüne ve emperyalist sermaye işbirlikçiliğine dayalı ekonomik çizgilerini gizleme amaçlıdır.

'YEP': DAHA FAZLA SÖMÜRÜ DAHA AZ ÜCRET

Ekonomik krizin büyümesiyle birlikte AKP-RTE iktidarının ekonomik arayışları da artmıştı. Hemen hepsi iktidar yalakaşı burjuva medya sürekli olarak "şahlanan" ve "uçuşa geçen" ülke ekonomisinden bahsetse de ekonomik veriler her alanda gerilemekte ve

halkın yoksulluğu derinleşmekteydi. Artan ceza ve vergiler, birbiri ardına yapılan zamlar, işçi ücretlerinin düşürülmesi ve bir bütün olarak halkın alım gücünün geriletilmesi sonucunda iktidarın ekonomi söylemlerinin de herhangi bir inandırıcılığı kalmadı. Bu anlamda açıklanan 'Yeni Ekonomi Planı' (YEP) da tahmin edilen ekonomik vaatler dışında yeni hiçbir şey içermiyor.

Hazine ve Maliye Bakanı tarafından açıklanan yeni 'Yeni Ekonomi Pla-

nında (YEP), özel tüketimin Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'daki (GSYH) payının bir yıl içinde 5,1 kat artacağı öngörülmüş. Ekonomik kriz koşullarında bu artış planı burjuva ekonomistlere dahi inandırıcı gelmezken özel sabit sermaye yatırımlarının da bir yıl içinde yüzde -7'den yüzde 12'ye yükseleceği ve bu sayede yüzde 5 büyüme sağlanacağı kurgusuyla hareket edilmiştir. Bu kurgunun devamı olarak da kredi kanalının açılacağı, faizlerin düşeceği ve TL'nin istikrar kazanacağı varsayılmış. 'YEP'te tüm bunların bağlandığı yer ise yabancı sermaye akımlarının sürekliliğidir.

'YEP'in işçi sınıfına vaat ettiği ise çalışma koşullarında daha fazla esneklik, güvencesizlik ve gerçek ücretlerin daha da düşürülmesi şeklindedir. İnandırıcılıktan yoksun bu plan karşısında farklı sermaye gruplarını ve düzen kliklerini bir araya getiren şey tam da bu yoğun sömürü koşulları ve düşük ücret vaadidir. Daha da önem-

lisi 'YEP'te yer alan bu planın benzer biçimde IMF açıklamasında da geçmesidir. İktidar bloğu doğrudan IMF eliyle olmasa bile fiili olarak IMF programını savunmakta ve hayata geçirmektedir.

AKP/MHP YA DA CHP/İYİP... HEPSİ İŞBİRLİKÇİ HEPSİ SÖMÜRÜDEN YANA

CHP ve İYİP bir yandan iktidar bloğunu ekonomik kriz üzerinden vurmaya ve yıpratmaya çalışırken diğer yandan örtük biçimde IMF'yle görüşme-

şarısı veya başarısızlığı, yabancı sermaye akışından daha çok işçi sınıfı ve emekçi yığınların tutumuna bağlıdır. Yabancı sermaye girişleri istenilen oranda sağlansa bile bunun ekonomide olumlu bir etkiye dönüşmesi, hedeflenen kölece sömürü sistemine dayalı olarak işçi sınıfından elde edilecek artı-değere bağlıdır. Bu anlamda Türk İş Başkanı Ergün Atalay'ın TİS görüşmeleri sonrasında kameralara yansıyan "uzasa işi karıştıracamız" söylemi tesadüfi değildir. Ekonomik planların başarısı tamamıyla işçi sınıfının ve sendikaların kontrol altında tutulmasına, gelişme potansiyeli taşıyan her işçi hareketinin bastırılmasına bağlıdır.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERİN GÜNDEMİ SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELEDİR

Tarihte de çok kere örneği görüldüğü gibi ekonomik kriz dönemlerinde bir yandan saldırlar artarken bir yandan ise işçi sınıfı içerisindeki potansiyel birikir. Bugün işçi sınıfı ve halkın yoksulluğu hat safhadadır ve ekonomik dayanma gücü son sınırındadır. Ancak bu durum güçlü bir işçi hareketini kendiliğinden doğurmamaktadır. Hâkim sınıflar işçi sınıfı ve halkın gündemini sürekli farklı konuları gündeme getirerek kriz ve

sömürüden uzak tutmaya çalışırken sarı, bürokrat ve işbirlikçi sendikalar aracılığıyla da gerçek bir hareketi kontrol altında tutmak istemektedirler. AKP/MHP ve CHP/İYİP'in sendikalar üzerindeki hegemonya mücadelesinin yoğunlaşması bu gerçeğin diğer bir yüzüdür. Bu düzen güçleri birbirilerini "gizli ajandaya" sahip olmakla suçlasalar da her ikisinin de ajandası aynıdır. Tek "gizli ajandaları" işçi sınıfı ve halkın kontrol altında tutulması esasına dayanmaktadır. Sömürünün yoğunlaştırılmasına dayalı bu "ajanda"nın teşhir edilmesi, işçi sınıfı ve halkın mücadelesini yükseltmek için zorunludur. İşçi sınıfının düzen partilerine ve onların yarattığı gündemlere göre değil kendi sınıf konumuna ve gündemine göre bilinçlendirilmesi; sömürüye karşı mücadelelerinin yükseltilmesi ve örgütsüzlüğünün giderilmesi sınıf bilinçli proleterlerin müdahale ve çabalarıyla doğru orantılıdır.

Hükümetin 'Yeni Ekonomi Planı'nda yer verilmeyenlerin söz konusu planın da birincil hedefleri olduğu ortadadır. Söz konusu planda yer verilmeyenler işçi sınıfı ve emekçilerdir. Doğal olarak bu sömürü planının ba-

Elektriğe yüzde 14,9 oranında zam

HABER MERKEZİ- Ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik kriz kendini ardı arkası kesilmeyen zamlarda göstermeye devam ediyor. 1 Ekim'den itibaren konut, sanayi ve işyerleri elektriği yüzde 14,9 zamlı kullanacak.

Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu'nun (EPDK) bugün yaptığı toplantı sonrası elektriğe yüzde 14,9 oranında zam yapıldı. Zamlı elektrik tarifesi 1 Ekim itibarıyla uygulanmaya başlanacak. Bundan sonra konut, sanayi ve işyerleri elektrik hizmetini yüzde 14,9 oranında zamlı kullanacak.

İKİ YILDA 5. ZAM

Son iki yılda 5. Kez zam yapılan elektriğe son zamla birlikte toplamda yüzde 60,9 oranında zam gelmiş oldu.

Rize'deki havalimanı inşaatında iş cinayeti

HABER MERKEZİ- Ülkede yaşanan iş cinayetleri her geçen gün artarken işçiler ise günden güne kötüleşmekte olan koşullarda çalışmakta.

Rize'nin Pazar ilçesinde, deniz dolgusuna inşa edilecek olan Rize-Artvin Havalimanı için dolgu malzemesi alınan taş ocağında, dün gece saat 02.30 sıralarında heyelan meydana geldi.

Çalışma yapıldığı sırada yaşanan olayda kamyon sürücülerini kaçarak kurtulurken, 28 yaşındaki operatör Mehmet Topal iş makinesiyle birlikte toprak altında kaldı.

YDG ve DDSB'den Cargill İşçilerine Ziyaret

KARTAL- Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) ve Yeni Demokrat Gençlik (YDG) Tek-Gıda İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan ve 517 günlük direnişlerini 28

gündür Ataşehir Cargill Genel Merkezi önünde sürdüren Cargill işçilerini ziyaret etti.

DİRENİŞ İLK GÜNKÜ KARARLILIKLA SÜRÜYOR

DDSB ve YDG, direniş alanına "Cargill işçisi yalnız değildir" ve "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarını haykırarak giriş yaptılar. Alkışlarla sloganlara eşlik ederek DDSB ve YDG'lileri karşılayan işçiler, direnişlerinin gelişimini ve hangi süreçte olduklarını aktardılar. Burada yapılan sohbette işçilerin kararlılıkları dikkat çekerken, direnişin coşkusunun ilk günkü gibi ilerlediğini belirttiler.

Cargill işçileri işe iade kararının temyize gittiğini ve direnişlerinin işe geri alınmak amacıyla hala sürdüğünü belirtti. İşçiler Cargill'in işçilerin anayasal haklarını tanıması gerektiğini vurgularken işçi sınıfına da bir direniş mirası bırakmak istediklerini belirttiler.

'Soruyoruz; deprem fonu paralarımız nerede?'

HABER MERKEZİ- Dün (26 Eylül) akşam saatlerinde Esenyurt Doğayla Dayanışma İnisiyatifi tarafından Cumhuriyet Meydanı'nda, "17 Ağus-

tos Ders Olmadı mı? Soruyoruz; Deprem Fonu Paralarımız Nerede?" yazılı dövizlerle oturma eylemi yapıldı. İstanbul'da yaşanan depremin ardından hasar gören binalarla ilgili herhangi bir çalışma yapılmazken halktan toplanan deprem paralarının ise nereye harcandığı bilinmiyor.

Uzun süre meydanda oturma eylemini sürdüren inisiyatif üyeleri "Dep-

rem değil tedbirsizlik öldürür" dedi. İnisiyatif adına yapılan konuşmada on binlerce insanın ölümüyle sonuçlanan 17 Ağustos depremi hatırlatılarak "2001'de 480 tane olan toplanma alanı bugün nasıl 77'ye düşer?" diye soruldu. İstanbul'da olası depremlerde sığınacak yerlerin olmamasını AKP'nin rant politikalarının sonucu olduğunu söyleyen inisiyatif üyeleri müteahhitler zengin edilirken İstanbulluların yoksullaştığını ifade etti. Çevredekilerin sık sık alkışlarla destek verdiği eylem doğaya ve yaşam hakkına sahip çıkma çağrısı yapılarak bitirildi.

'Konu işçi haklarıysa kapalı kapılar ardında hepsi bir araya geliyor!'

HABER MERKEZİ- CHP'li Aydın Belediyesi'nde sendikacı oldukları için işten atılan sekiz işçiden ikisi olan Okan Aslan ve Yunus Cengiz'in mücadelesi, 450 gündür devam ediyor.

Kemal Kılıçdaroğlu'na mektup vermek istedikleri sırada polisler tarafından darp edilen işçilerden Aslan, "Konu işçi ve işçi haklarıysa kapalı kapılar

ardında hepsi bir araya geliyor" dedi.

Aylardır CHP Genel Merkezi ve milletvekillerinin de bilgisi dahilinde olan, otobüs şoförü olarak çalıştığı Aydın Büyükşehir Belediyesi'nden sendikacı olduğu için işten çıkarılan Okan Aslan geçtiğimiz hafta CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'na mektup vermeye çalışırken, polisler tarafından darp edildi.

"Alnında Kılıç Yarası Armenak" belgeselinin ilk gösterimi yapılacak

HABER MERKEZİ- Mayıs Kolektif tarafından yapılan belgesel, TKP/ML kadrolarından Ermeni milliyetine mensup, 13 Mayıs 1980'de Karakoçan'da ölümsüzleşen komünist Armenak Bakırcıyan'ın (Orhan Bakır) mücadelesini ve yaşamını konu ediyor.

İSTANBUL'DA GÖSTERİMİ YAPILACAK

Yeni Demokrat Gençlik 13 Ekim Pazar günü İstanbul'da Armenak Bakırcıyan'ın mücadele yaşamının anlatıldığı "Armenak" belgeselinin gösterimini gerçekleştirecek.

Armenak'ı tanıyan, onun mücadelesini arkadaşları ve yoldaşlarıyla gerçekleştirilen röportaj; belge ve anıların yer aldığı "Alnında Kılıç Yarası Armenak/Orhan Bakır" belgeseli 5 yıl gibi uzun ve meşakkatli bir çalışmayla ortaya çıktı. Nurcan Yıldırım'ın yönetmenliğini yaptığı "Alnında Kılıç Yarası Armenak/Orhan Bakır" belgeselinin galası ise 5 Ekim 2019 Cumartesi günü Almanya'nın Köln kentinde gerçekleştirilecek.

Mustafa Koçak açlık grevini ölüm orucuna çevirdi

HABER MERKEZİ- Mustafa Koçak, Savcı Kiraz davasındaki itirafçının verdiği çelişkili ifadeler nedeniyle, "silah temin etme" ve "Anayasal düzeni bozmak" iddiasıyla 11 Temmuz 2019 tarihinde ağırlaştırılmış müebbet hapse çarptırıldı.

Bu hukuksuz kararı protesto eden 28 yaşındaki Koçak, açlık grevini 90. gününde ölüm orucuna çevirdi. Hedefi olduğu komployu duyurmak için meydan meydan, gazete gazete dolaşan Koçak ailesi, oğullarına destek olmak için 7 gün süreyle yaptıkları dönüşümlü açlık greviyle yaşanan hukuksuzluğu teşhir etmeye çalışıyor.

"Aynı zamanda bedenimizle konuşacağız"

HABER MERKEZİ- Hapishanede iki yılı aşkın süredir tutuklu bulunan ve süresiz dönüşümsüz açlık grevinde olan Grup Yorum üyeleri Helin Bölek ve Bahar Kurt'un da aralarında bulunduğu sanıklar Çağlayan 35. Ağır Ceza Mahkemesi'nde hâkim karşısına çıktı. Davada gizli tanık sorularını yanıtlamadı, avukatlar "Tanığın değil sanığın susma hakkı vardır" diye itiraz etti.

'DİRENMEYE DEVAM EDECEĞİZ'

Grup üyelerinden Bahar Kurt savunmasında, "Evet zayıfladık. Adalet yerini bulana kadar, taleplerimiz kabul edilinceye kadar, biz 30 kiloya da düşsek bile direnmeye devam edeceğiz. Milyonların sesi olan iki sanatçıyı tutsak ediyorsunuz. Bu halkın iradesine darbedir. İnönü'de 55 bin kişiye konser verdik. Bakırköy Meydanı'nda Bağimsız Türkiye konseri verdik.

30'uncu yıl konserimizi yapmak istediğimizde her yeri bize kapattılar. Bir buçuk günde örgütlendik ve 500 bin kişiye konser verdik. Evet bizim tutsaklığımız halkın iradesine darbedir. Grup Yorum büyüdü, çığ gibi büyümeye devam edecek. Gücünü halktan alırlar yenilmezler. Bütün halkım için bütün arkadaşlarım için Grup Yorum için adalet istiyorum" ifadelerini kullandı.

Avukatlar, tutukluluk süresinin göz önünde bulundurularak müvekkillerinin tahliye edilmesi gerektiği taleplerini yeniledi. Savunmaların ardından mahkeme heyeti kararını açıkladı. Mahkeme heyeti oy çokluğuyla tutuklulukların devamına karar verdi.

Kararın ardından Helin Bölek'in annesi Aygül Bilgi, adliye koridorunda, "Ne yapmaya çalışıyorsunuz. Bu çocuklar ölsünler mi? diyerek karara tepki gösterdi.

Davada bir sonraki duruşma 20 Kasım'da görülecek.

AKP milletvekili Şirin Ünal'ın evinde "intihar" ettiği iddia edilen Nadira Kadirova, arkadaşına taciz edildiğini söylemiş

HABER MERKEZİ- Özbekistan Cumhuriyeti vatandaşı 23 yaşındaki Nadira Kadirova, AKP İstanbul Milletvekili Şirin Ünal'ın evinde şüpheli şekilde ölmüş, Kadirova'nın Ünal'ın silahını alarak intihar ettiği iddia edilmişti.

Kadirova'nın otopsi raporu normalden daha hızlı bir şekilde alınmış ve

apar topar memleketi Özbekistan'a gönderilmişti.

Nadira Kadirova ile ölümünden bir gün önce konuşan arkadaşı Leyla Niyazova, "17 Eylül'de yanıma gelecekti. 'Patronumun kızı izin vermedi' dedi. 'Garibanım' diye her şey üzerine geliyor diye konuştu. Israrla ne

olduğunu sorunca, 'Bundan iki hafta önce odada yatıyordum. Patronum içeri girdi, kapıyı kilitledi ve arkama yattı, bana sarıldı' dedi.

Kadirova'nın bir diğer arkadaşı Nigar Abdurrahmanova ise taciz olayını emniyette anlattıklarını belirterek, "Ancak onlar bizim ifademizi almadı" ifadesini kullandı. Bir polis, "intihar çıkarsa vebal altına girersiniz" dediği iddia edildi.

SAVCILIK "FUHUŞLA" SUÇLADI

Nadira Kadirova hakkında yürütülen soruşturmada savcılık tanık Leyla Niyazova'ya, "Siz Nadira Kadirova'yı fuhuşa mı götürüp getiriyormuşsunuz" diye sorarak ölen Kadirova ile tanıştı fuhuş yapmakla suçladı.

"Demokrasi Demokrasi" Dedikleri...

Son zamanlarda siyaset gündeminde en çok duyulan kavramlardan biri oldu demokrasi. Egemen sınıflardan tutalım, ezilen sınıfın temsilcisi olduğunu söyleyenlere kadar genişliyor yelpaze. Herkesin bir demokrasisi var. Yaşanan tüm sorunlara ya da her derde deva olarak pazarlanıyor demokrasi. Öyle ki bugün devrimle eş değer anlama getirilmiş durumda. Demokrasi mücadelesi araç olmaktan çıkarılıp amaca dönüştürüldüğünde çöpe atılan ilk olgu devrim ve sosyalizm olmaktadır.

Sınıf mücadelesinde proletaryanın, devrimci öznelerin etkin bir varlık göstermede, göreceli bir gerilemenin olduğu bir süreç yaşanıyor. Egemen sınıfların ideolojik saldırıları ve buna paralel yaşanan ideolojik kırılmalar niteliksel bir daralmaya dönüşmüş durumda. Devrimci saflarda liberal burjuva değerlerden etkilenim hiç olmadığı kadar yüksek. Devrimciliğin yeniden üretilmediği, devrimci mücadelenin, burjuva ideolojinin etkisiyle sürdürülemez noktaya gelindiği aşamada birçok devrimci siyaset dümeni "demokrasi" mücadelesine kırdı. Reformistlerin dünden teşne oldukları bu durum "ya bir yol bulacağız ya da bir yol açacağız" sözüyle devrimci muhteva kazandırılarak propaganda edilmektedir. Kartaca komutan Hanıbal'ın söylemindeki radikalizme rağmen entelektüel simalarımızın pasifliği dağın fare doğurmasıyla tanımlanabilir ancak. Zira açtıkları yol burjuva nitelikte bir demokrasicilik.

Demokrasi halkın kendi kendini yönetmesi olarak tanımlanır. Lenin, Devlet ve Devrim'de demokrasinin bir devlet biçimi olduğunu belirtip, devleti yönetme hakkının herkese eşit olarak tanınması olduğunu söyler. Ve sınıfsal bir vurguyla "kendi başına ele alındığında hiçbir demokrasizm sosyalizmi getirmez" der. Özlü bir ifadeyle demokrasi mücadelesi ya devrimci mücadeledir ya da hiçbir şeydir. Dolayısıyla demokrasi diye baş eti yiyenlerin anladığı ve istediği demokrasi ile MLM'lerin anladığı ve istediği demokrasi aynı değildir.

Can alıcı soru bu demokrasi çığırkanlığının nedeni nedir? Herkesin kendisine sorup cevap vermesi gereken sorulardan biridir bu. Güdülen kaygı gerçekten faşizmin saldırıları ve ablukasında demokrasi mücadelesiyle bir gedik açmak mı yoksa bu saldırılar

karşısında mücadele adına ideolojik zafiyeti gizleyerek burjuvazinin limanına yanaşmak mı? Sonra söylenecek olanı baştan söyleyelim: faşizme karşı mücadele adı altında, kimilerinin buna da ihtiyaç duymadığı, burjuvazinin "güvenli limanı"na demir atmanın aracı haline geldi demokrasi. Bu anlamıyla devrim için bir araç olma gibi olumlu muhtevası dejenere edildi.

Bizim gibi yarı sömürge ülkelerde burjuva demokratik devrim tamamlanmadığından bu görev proletaryanın omuzlarındadır. Bu nedenle devrimimiz Yeni Demokratik Devrim'dir. Fakat bu demokrasi mücadelesinin esas alındığı anlamına gelmiyor. Demokrasi mücadelesi devrimin bir parçası-aracı olduğunun ifadesidir. MLM'ler demokrasi sorunu kapsamında (kadın, ulusal, çevre vb.) mücadele ederken, bilir ki, bu sorunlar devrim mücadelesinden koparılamaz ve kapitalizm altında bu sorunlar demokrasi mücadelesiyle çözülemez.

Bugünkü mevcut durum değerlendirildiğinde demokrasi mücadelesinin devrim mücadelesinden koparıldığına tanık oluyoruz. MLM tavır demokrasi mücadelesiyle birlikte devrimci mücadelenin ön plana çıkarılıp geliştirilmesidir. Zira tasfiyeci süreç ve faşist saldırılar birilerinin yaptığı gibi burjuva demokrasisi anlayışıyla aşılacak bir durum değildir.

Emperyalist kapitalist sistem on yıldır yapısal krizi içinden çıkamadığı gibi yeni bir kriz dalgası bekliyor. Buna paralel emperyalistler arası rekabet kızışmış durumda. Güç dengesinin bozulması, daralan pazar alanları ve azalan kâr oranları yeniden paylaşım savaşını tetikliyor. Bu, dünya ezilen halkları için azgın sömürü, işsizlik, yoksulluk, açlık, göç, kan ve katliam anlamına geliyor. Sömürücü düzen krizlerini (ekonomik, siyasi, iklim vb.) çözemiyor. Bu, zor günlerin ardından daha zor günlerin geleceğinin habercisidir.

Yapısal krizin yükünü çeken yarı sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerde egemen sınıflar iktidarını korumak için açık faşizm politikaları izliyor. Paramiliter güçlerin, sivil faşistlerin, ırkçılığın ve milliyetçiliğin önü açılıyor. En ufak hak talepleri dahi dünyanın her yerinden faşist saldırılarla karşılanıyor.

Bir yarı sömürge olan Türkiye'de hakim klikler arası çelişki silahların kullanıldığı ve tekrardan kullanılacağı bir derinlikte. AKP/Erdoğan, ekonomiden iç ve dış siyasete sıkışmış olduğu ve güç kaybettiği bir dönemi yaşıyor. Bunu takiben başta işçi sınıfı ve Kürtler olmak üzere, tüm ezilen kesimlere, devrimcilere ve düzeni muhaliflere daha topyekün bir saldırı içinde.

Dünyada ve Türkiye'deki politik durum karşısında devrimci özneler liberal burjuva ideolojiden etkilenmeye paralel yaşanan ideolojik kırılma ve devrimci-sınıfsal durumun aşınması, sınıf mücadelesinin ve devrimci mücadelenin geliştirilememesi ciddi sorunların yaşanmasına neden oluyor.

Dört başlıkta tahlilini yaptığımız sürecin genel özellikleri burjuva değerler üzerinden demokrasi mücadelesinin değil devrimin, devrimci mücadelenin önünü açacak bir demokrasi mücadelesinin gerekliliğini elzem kılıyor. Objektif koşulların devrimci mücadeleyi yükseltmek için oldukça uygun ve yararlanması gereken fırsatlar yaratırken, sömürücü düzen ve devlet fazlasıyla teşhir olmuşken, topyekün saldırılar karşısında halkın öfkesi patlayacak noktaya gelmişken, burjuva ağzıyla demokrasi diye haykırmanın kavganın tam ortasında, üstelik gelişmeler lehe iken, beyaz bayrak sallamaktır.

MLM'ler mücadele biçimi olarak demokrasi mücadelesini reddetmezler. Kapitalizmde sorunların salt demokrasi mücadelesiyle çözülemeyeceğini de bilirler ve buna göre konumlanırlar. Demokrasi mücadelesini devrim

yolunda önemli bir araç olarak görürler. Lenin, kapitalizm altında demokrasiyi sonuna kadar geliştirmenin devrimci mücadelenin görevleri arasında olduğunu belirtir.

Demokrasi mücadelesi bugün, içinde devrimci yapıların da olduğu geniş bir kesimin, özellikle de ulusal hareketin, çerçevesini çizdiği biçimiyle ele alınamaz. Ulusal hareket Marksizmden uzaklaştıkça ulusal sorunun çözümünde, düzeniçi demokrasiciliğe yöneldi. Bu yönelim onun reformist programına uygundur. Fakat kimi devrimci siyasetlerin ulusal hareketle ilişkilendirirken, ulusal sorunun çözümünde sınıfsal bakış açısını terk ederek demokrasiciliğe saplandı. Bu burjuva ideolojiden etkilenimin düzeyini göstermesi açısından önemlidir. Demokrasi mücadelesi adına çizilen çerçeve, sınıf mücadelesinin keskinleştiği noktada sınıf bilincini ve kinini, devrimci atılıma müsait zemini tamamıyla düzeniçine çekmesiyle tehlikeli bir çerçevedir. Tarihsel deneyimlerde de görüldüğü üzere faşizm dalgası demokrasiyle değil devrimci mücadeleyle aşılmıştır. Rus ve Çin devrimi sürecinde egemen sınıfların gerici-faşist saldırılarına karşı devrimciler demokrasi diye reformizmin batağına düşmedi. Lenin ve Mao yoldaşların önderliğinde devrim diye haykırdılar. Keza 71 devrimci kopuşunda faşist saldırılar ve 1971 darbesine karşı İbrahim, Mahir ve Deniz demokrasi diye değil elli yıllık reformizmi tuzla buz eden devrim diye haykırdılar.

Amaçlaştırılmış demokrasi, devrimci mücadeleyi geliştirmez. Reformizme, burjuva parlamentarizmine yani çemberin içine götürür. Tasfiyeci sürecin saldırıları karşısında demokrasiyi esas alıp politik arenada boy gösterenlerin devrim adı altında elveda proletarya dediklerini görmekteyiz. Kimi devrimci öznelerin faşist olana faşist diyemediği bir demokrasicilikle karşı karşıyayız.

Yaşanılan koşulların tüm zorluklarına, yetmezliklerine ve açmazlarına, sessizliğe, suskunluğa, karanlığa, eylemsizliğe karşı "demokrasi" demek politik bir tavır değil ideolojik bir tavrıdır. Devrimcilik adına burjuva ideolojinin adres gösterilmesi dahası devrimci saflara taşınmasıdır. Dünya devrim deneyimleri ve MLM ışığında en gerici koşullarda yüksek sesle söyleyeceğimiz tek bir şiar vardır: Devrim!

Tasfiyeci sürecin saldırıları karşısında demokrasiyi esas alıp politik arenada boy gösterenlerin devrim adı altında elveda proletarya dediklerini görmekteyiz. Kimi devrimci öznelerin faşist olana faşist diyemediği bir demokrasicilikle karşı karşıyayız.

Bilgi ve Sınıf Mücadelesi

"Bilgi, inorganik doğayı öznenin egemenliğine bağımlı kılmak ve genel-leştirmek üzere bu inorganik doğaya dalış (anlayış gücünün) sürecidir." (Lenin, Felsefe Devterleri, s. 158)

Son yarım asırlık zaman diliminde bilgi ve bilişim alanında meydana gelen ilerlemeler muazzam bir boyut kazanmıştır. Bilişim araçları hemen hemen yaşamın tüm alanını kaplamış, toplumun etkileşiminde vazgeçilmez bir öge haline gelmiştir. Bununla birlikte bilişim sanayisi gelişerek çok uluslu şirketlerin yüksek kar marjları elde ettiği alanlar haline gelmiştir. Öte yandan bilişim alanına paralel olarak birçok bilim dalında da bilgi üretimi hız kazanmıştır.

Emperyalist kapitalist sistemin egemen güçleri, mevcut sistemin bekasını koruma ve geniş halk yığınları üzerinde sömürülerini artırma adına her türlü araç ve yolu mübah gördüklerinden, bilginin kontrolüne ve üretimine daha fazla önem vermektedirler. Zira bilgi ve bilim üzerinde tahakküm kurmak, egemenlerin pazar ve nüfuz alanlarını genişletme açısından büyük önem taşımaktadır. Bu nedenle savaş ve mücadele gün geçtikçe daha fazla bilgi ve bilime bağımlı hale gelmiştir. Öyle ki egemen güçler nezdinde bu olgunun dışavurumu birbirlerini bilgi ve teknoloji hırsızlığı yapmak ile suçlamak olmuştur. Son dönemde ortaya çıkan, ABD başkanlık seçimlerinde Rusya'nın siber saldırı ile seçimleri etkilediği iddiaları; Çinli Huawei bilişim teknoloji şirketine ABD ve Kanada gibi ülkeler tarafından getirilen sınırlamalar ile Google ve Microsoft'un Android işletim sistemlerinin Huawei'yi dışarıda bırakması, bilgi ve bilişim üzerindeki rekabetin ve savaşın gelmiş olduğu seviyeyi açıkça ortaya koymaktadır.

Tarihsel süreç boyunca iktidarı elinde tutanlar bilginin de hakimi olmuştur. Nitekim bilgi nesnel bir olgu olarak hiç kimsenin tekelinde ilelebet kalmamıştır. Çünkü yapısı itibarıyla bilgi nesnellikten çıkar. Bu nedenle bilgi verili koşullarda onu tekeli altına alanlar tarafından ona erişmeye karşı korunmuş ve erişilemez bir noktaya çekilmiştir. Fakat maddi olgulara erişim sağlandığı imkanda bilgiye de ulaşım olanağı doğmaktadır. Bilgiye ulaşmak ve onu özümsemek istiyorsak ilk olarak bunu bilmeliyiz; ikincisi ise bu doğrultuda yapılacak çalışma-

nın nitel boyutuyla ilgilidir. Demek ki doğru ve uygun olarak atılacak adımlar bilgiye ulaşmamızı sağlayan temel ölçütlerdir. Bu ölçütlerin doğru bir zemine oturması için de uzun ve sabırlı bir çalışma ise temel prensip olmalıdır. Tipik bir örnek, İngilizlerin İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Nazilerin geliştirmiş olduğu Enigma adlı şifreleme tekniğini kırmasıdır; "Nazilerin geliştirdiği Enigma'nın oluşturduğu bir şifreyi kırmak için 159x1018 farklı seçeneği denemek gerektiği belirtiliyordu. On kişilik bir ekibin bir adet Enigma şifresini kırmak için dakikada bir varsayılabilir bu şifreyi kırmak için yirmi milyon yıl gerekeceği varsayılmaktaydı. Fakat İngiliz matematik-

çi Alan Turing ve ekibinin geliştirdiği Bombe; "Enigma'nın oluşturduğu şifreleri mekanik bir sistemle insan hızına kıyasla inanılmaz bir hızla kırabiliyordu. 45 ton ağırlığında olan bu cihazdan 200 tanesi aynı anda çalıştırıldığında günde 200 karakterli 4 bin adet Enigma şifresi kırılıyordu." (Bilim ve Gelecek, s. 186) Buradan da anlaşılıyor ki gerekli yol ve yöntemlerle birlikte azim ve çaba sonucu en gizli ve zor bilgiye ulaşmak mümkündür.

Günümüzde ise bilginin işlendiği ve depolandığı alan daha çok bilişim sistemleri olmuştur. Dijitalleşme ve internetin yaygınlığıyla beraber bilgiye ulaşma artık tek bir tuş kadar yakındır. Bunun yanında dezenformasyon ve manipülasyonun da yaygınlık kazandığı aşikardır. Özellikle internet üzerinden dolaşıma sokulan bilgi yalan, çarpıtma ve algı oluşturmada daha işlevli olmaktadır. Bu nedenle internet üzerinden dolaşıma sokulan bilgi spekülatif niteliği yüksek düzeydedir. Tabii bu internet üzerinden dolaşan her bilginin güvenilir olmadığı demektir. Anlatmaya çalıştığımız internet mecrasının bilginin çarpıtılmasına elverişli bir alan olduğu, o yüzden de sorgulayıcı olmamızın ge-

reklilik taşıdığıdır. Diğer yandan internet üzerinden gelişen sosyal medya kullanımı her geçen gün artmaktadır. Sosyal medya hesaplarının ise devletlere ve istihbarat servislerine peşkeş çekildiği artık sır değildir. Bu açıdan sosyal medya ve internet kullanımı gibi tüketim alanları devletlerin açık istihbarat kaynakları olduğu bilinmelidir. Mevcut gerici ideolojilerini pekiştirme, uygulamaların karşılık bulması gibi bir dizi konuda kitlelerin nabzını ölçme ya da suni gündem ve algı oluşturmada açık istihbarat kaynakları bugün etkin bir şekilde kullanılmaktadır. Bundan dolayı internet ve sosyal medya kullanıcıları gelinen aşamada bilginin nesne ve öznesi

durumuna gelmektedirler. Sadece egemenlerin halk yığınları üzerinde değil emperyalistlerin ve hâkim sınıfların nüfus alanlarını geliştirmek için de birbirlerine dönük benzer adımlar attığı görülmektedir. Siber güvenlik kurumlarının sayısını ve niteliğini geliştirme çabası mevcut durumu ortaya koymaktadır. Buna göre 2018 verilerine bakıldığında; Avrupa Siber Güvenlik Dizini'nde ilk üç sırayı Birleşik Krallık, Fransa ve Litvanya alırken Türkiye ise listede 11. sırada yer almakta, dünya ölçeğinde ise ilk üç sırada Birleşik Krallık, ABD ve Fransa gelmekte, Türkiye listede 20. sırada yer almaktadır. (a.g.e)

Sınıf mücadelesi açısından bilginin oynamış olduğu rolün her geçen gün önem kazandığı görülmüyor. Dolayısıyla bizlerin de bilgi ve aygıtları egemenlerden daha nitelikli kullanmayı bilmemiz gerekmektedir. Buna dönük hazırlık ve ihtisaslaşma tedricen hayata geçirilmelidir. Unutulmaması gereken nokta her bilginin bir şekilde sınıf mücadelesi içerisinde kullanılabilir nitelik ve niceliğe sahip olduğudur. Bilginin işlevselliği ancak doğru ve uygun zamanda kullanılmasıyla yaşam bulur. Aksi takdirde her bilgi ölü bir nitelik arz eder. Demek ki bilgiye yaklaşımda sınıflama ve öncelik zaruridir. Çünkü bilgi basit ve çok katmanlı yapısıyla olabildiğince geniş bir yelpazedir. Gündelik olarak elde

edildiği gibi, bilimsel bir dalda yapılan yoğun bir çalışma sonucunda da öğrenilebilir. Yaşamın tüm alanlarında bilginin farklı türleriyle karşılaştığımızdan kaynaklı mevcut ihtiyacımızı karşılaması için sınıflama ve öncelik temel yöntem olması gerekmektedir. Bilgi ancak böyle bir yöntemle birikim sağlayabilir.

Başka bir husus da bilgi ve türevlerini kolektifleştirmektir. Böylelikle elde edilen bilgi daha işlevsel olacaktır. KP nezdinde ise bunun bir mecburiyet olduğu bilinmelidir. KP ne kadar veri toplarsa alttan üste ve üstten alta ne kadar bilgi akışı gerçekleştirirse stratejik hedefinde o kadar fazla başarı sağlayacaktır. Bu sebeple KP'de rapor sistemi gibi işleyiş biçimleri kritik bir öneme sahiptir. Bu mekanizmaların duraksaması ve işlememesi durumunda yapı içerisinde yabancılaşma ortaya çıkacağı gibi stratejik hedefine ulaşmada ilerleme kaydedemeyecektir. Bilgiyi kolektif olarak işlemek aynı zamanda bilginin gelişmesini ve pratik sahasını da genişletecektir.

Sonuç olarak, günümüzde sınıf mücadelesinin seyri ve koşullarına bakıldığında bilgiye daha fazla bağımlı hale geldiği görülmektedir. Sınıf mücadelesi belirlenmiş alanlarda değil yaşamın tüm alanlarında çeşitli düzeylerde sürmektedir. Bugün iletişim ve ulaşım araçlarından bilgisayarlara hatta ev aletlerine kadar yaşamın her alanına "yapay zeka" yavaş yavaş girmektedir. Hakim sınıflar bilgi ve bilimin gelişmesini bir yandan kar marjlarını yükseltmek için kullanıyorken diğer yandan da toplumu kontrol altında tutmak için kullanmaktadırlar. Sınıf mücadelesinin öncü kurmayı olarak bizlerinse bilgiyi üretme, temin etme ve uygulamada hasımlarımızdan daha fazla mahir olmamız lazımdır. Sınıf mücadelesinde yenilgiler de alınsa her daim bir adım önde olmayı başarmamız gerekmektedir. Bu konuma erişmek için MLM'yi, diyalektik ve materyalist bir felsefi anlayışı benimsemekteyiz. Fakat sorun sadece benimsemek ile bitmemektedir. Aynı zamanda onu içselleştirmeliyiz. Olgular karşısında bir duruşu benimsemek meselenin yalnız biçimsel kısmıdır. Asıl olan ise ideolojik-felsefi duruşumuza uygun olarak olgulara vakıf olmayı bilmektir.

Sınıf mücadelesi açısından bilginin oynamış olduğu rolün her geçen gün önem kazandığı görülmüyor. Dolayısıyla bizlerinde, bilgi ve aygıtlarını egemenlerden daha nitelikli kullanmayı bilmemiz gerekmektedir. Buna dönük hazırlık ve ihtisaslaşma tedricen hayata geçirilmelidir.

Kaypakkaya'nın yazılarını bastığı gerekçesiyle Umut Yayımcılık ve Yön matbaaya açılan davanın ikinci duruşması görüldü

İSTANBUL- İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarından oluşan "Bütün Yazıları" kitabının basımını yaptığı gerekçesiyle Umut Yayımcılık ve Yön Matbaa'ya açılan davanın ikinci duruşması 22 Eylül'de Çağlayan Adliyesi'nde görüldü.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hazırlanan iddianamede İbrahim Kaypakkaya'nın Mayıs 2018'de

basımını gerçekleştirilen "Bütün Yazıları" kitabı "terör örgütü yayını" olarak gösterilmiş ve "terör örgütlerinin yayınlarını basmak ve yayınlamak" iddiasıyla yayınevi ve matbaa yetkililerinin cezalandırılması istenmişti.

22 Eylül'de görülen duruşmada iddianameye dair görüşlerini sunan yayınevi ve matbaa yetkilileri Kaypakkaya'nın kitabının "düşünce özgürlüğü

kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini, kitabın defalarca kez farklı yayınevleri tarafından basımının yapıldığı ve suç teşkil etmediğini" belirterek hazırlanan iddianamenin geri çekilmesi ve beraat kararı verilmesi talebinde bulundular.

Yayınevi ve matbaa adına iddianameye dair beyanlarını ortaya koyan Av. Gül Altay ve Av. Destina Yıldız,

İbrahim Kaypakkaya tarafından kaleme alınan yazılarda TİP gibi yasal partilerin mitinglerinde parti yönetici ve üyeleri tarafından yapılan konuşmalardan, V. İ. Lenin, Karl Marks, Mao Zedung gibi isimlerin bütün dünyada ve Türkiye'de onlarca ve hatta yüzlerce defa baskısı yapılan ve hali hazırda satışı yapılan kitaplarından alıntılar yapıldığını belirterek söz konusu

yazıların dönemin siyasal olaylarını, devlet politikalarını ve bunlara yönelik eleştirileri konu aldığını ortaya koydular.

600 SAYFALIK KİTABA 1 GÜN İÇERİSİNDE İNCELEME VE TOPLATMA KARARI

İbrahim Kaypakkaya'nın resmi savunmalarının da yer aldığı ve herhangi bir gizlilik kararı olmayan soruşturma dosyalarının devlet kurumlarında mevcut olduğunu belirten avukatlar, söz konusu yazıların uzun yıllardır birçok gazete ve dergide yayımlandığını ve halen yayınlanmaya devam ettiğini vurguladılar.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin kimi kararlarına ve içtihatlarına atf yapan avukatlar 600 sayfalık kitapla ilgili bir gün içerisinde toplatma kararı verildiğine ve bu anlamda kitabın gerçekte okunmadan kimi pasajlar aktararak "terör örgütü yayını" ilen edildiğine vurgu yaptı.

Savcı mütalaayı okuyarak yayınevi sahibinin ve matbaa yetkilisinin "terör örgütlerinin yayınlarını basmak ve yayınlamak" ve "örgüt propagandası yapmak"tan hapis cezası verilmesini talep etti. Bir dahaki duruşma 26 Kasım 2019'da saat 14.30'da görülecek.

Munzur Çevre Derneği Kaz Dağları direnişine destek ziyareti gerçekleştirdi

HABER MERKEZİ- Munzur Çevre Derneği ve Ovacık köy dernekleri, 59 gündür devam eden Kaz Dağları'nda altın madenine karşı gelişen direniş destek ziyaretinde bulundu.

Alana ulaşılmasının ardından, direnişin yöntemine dair tartışmalar yürütülüp, bilgi alındı. Direniş alanında bir araya gelen kitle, her sabah maden

alanının girişine yapılan yürüyüşe dahil oldu. Yaklaşık 2 kilometrelik bir güzergahta, "Ormanlar, nehirler sermaye değil", "Kırlardan kentlere isyanımız büyüyor", "Munzur isyanda Kaz Dağları kavgada" sloganları atıldı. Maden sahasının girişine varılmasının ardından, direniş komitesi ve Munzur Çevre Derneği adına konuşmalar gerçekleştirildi.

Direniş adına gerçekleştirilen konuşmada, altın madenin yarattığı ve yaratacağı tahribat hakkında bilgi verilirken, altın madenin alandan çıkarılıp götürülükten sonra 70 bin ton

siyanürün Çanakkale'de kalacağını ve Çanakkale'nin tek içme suyu kaynağı olan Atikhisar Barajı'na karışacağı ifade edildi.

Munzur Çevre Derneği adına konuşan Ali Ekber Barmağış, altın madenin bir ihtiyaç olmadığını vurgulayarak sözlerine başladı. "Biz yalnızca Kaz Dağları'nı değil aynı şekilde Hasankeyf'i, Toroslar'ı yani yaşam alanlarına saldırının olduğu her alanı savunmak zorundayız" diyerek sözlerine devam eden Barmağış, bu bölgeye gösterilen duyarlılığın Munzur'a ve Hasankeyf'e de gösterilmesi gerektiğini vurguladı.

Konuşmaların ardından kitle slogan-

larla çadırların kurulduğu direniş alanına döndü. Alanda tüm katılımcılarla bir forum etkinliği düzenlendi.

Mücadele yöntemleri ve direnişin seyrine dair gerçekleştirilen tartışmalarda, pasif mücadele yönteminin bir şey kazandırmayacağı, direniş hattının madene çok uzak bir alandan örülmesinin direnişi sönümlendireceği ifade edildi. Peri Suyu direnişinden örnekler verilerek, gerekirse çevre mücadelesinde bedel ödenmesi gerektiği, direnişin kazanımla sonuçlanması için de yerel halkla, kitlelerle buluşulması gerektiği vurgulandı.

Resmi İdeolojinin Oluşumunda Resmi Tarih ve Önemine Dair-I

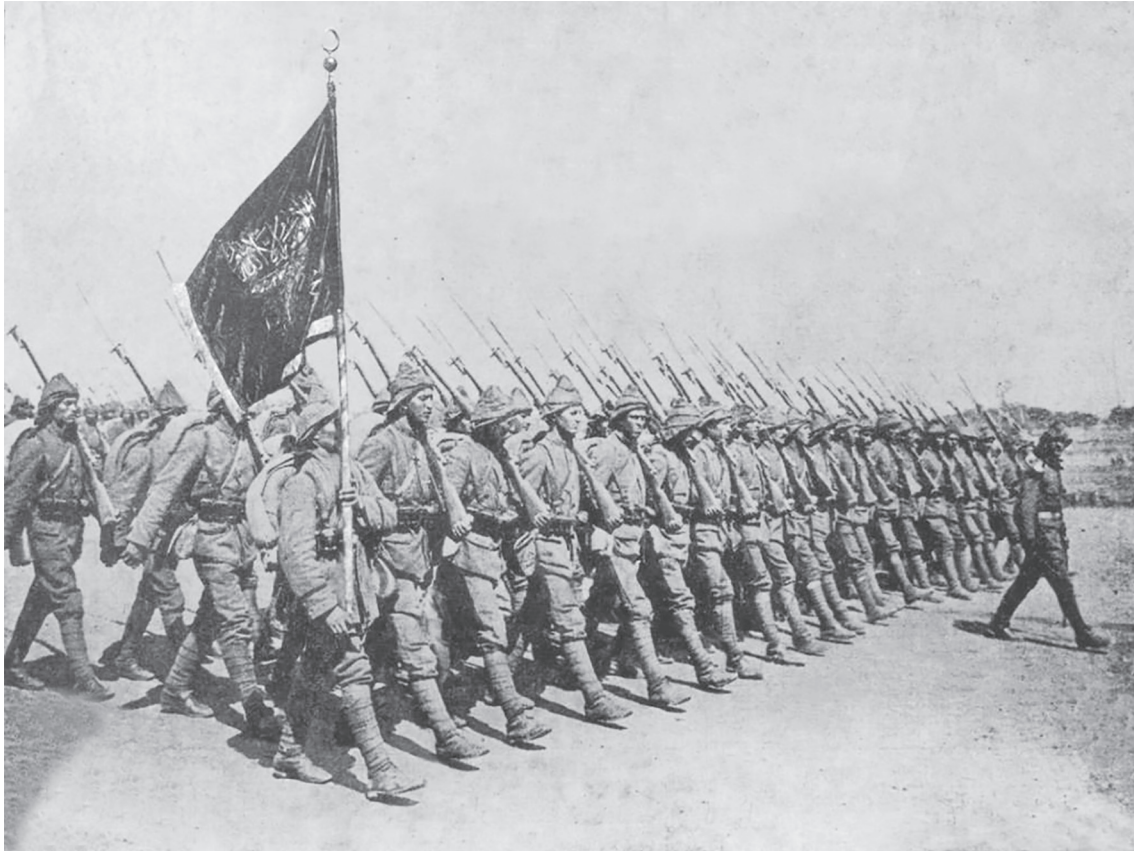
Sınıflı toplumlarda tarih yazımında da ezen ve ezilen sınıflar karşı karşıyadır. Yazılan ve anlatılan tarih ezen sınıfların cephesinden yazılan ve anlatılan tarihtir. Hakim sınıfların bilinmesini istediği bir tarih yazımı söz konusudur. Ezilenlerin olmadığı, olayların nedenlerinin gizlendiği veya çarpıtıldığı, olmayan olayların, kahramanların ve "büyük" yöneticilerin yaratıldığı, yalan-yanlış, tahrif edilmiş bir tarih yazımı burjuvazinin karakterinin bir parçasıdır. Sınıflı toplumlarda özellikle kapitalizmin şafağında ulus-devletleşme döneminde, tarih yazımı yeni bir hayat kazandı. Tarih yeniden kurgulanırken, tarih yazımı resmi ideoloji oluşturmanın bir aracı haline geldi.

Ulus-devletleşme sürecinde, kapitalist sermaye kendi pazar alanını yaratırken, ekonomik alanda yaşanan dönüşüm, sosyal alanda da doğrudan yansıtıldı. Geniş yığınların "ikna"sı için tarih yeniden kurgulanıp yazılırken, aynı zamanda ezilen ulusların, Türk-Müslüman-Sünni olmayan etnik ve inanç guruplarının tarihleri silindi. Yok sayarak bir tarihsizleştirme gerçekleştirildi.

Sınıf savaşımında önemli bir mevzi olan tarihle geçmişe hükmetme toplumsal belleğe ve bir bütün düşünüş tarzına da hükmetmedir. Bir Afrika atasözüne atıfla avcılar kendi tarihini yazarken, toplumsal hafıza da ve düşünce yapısında kendi iktidar anlayışlarını perçinler. Geleceğe hakim olma adına, salt kendi tarihini yazma yöntemiyle, toplumsal hafızayı silme, ortaya "yepyeni" bir tarih çıkararak geniş yığınları bu tarihe inandırma kapitalist sistemin, ulus-devletlerin sadece tarihe bakış açılarının değil, aynı zamanda kendilerini bir tarih kurgusu üzerine inşa etmelerinin de göstergesidir.

Bugün üzerinde yaşadığımız coğrafyada kurulan TC devletinin kurulu-

şundan bugün anlatılan, aktarılan ve öğretilen tarih egemen sınıfların tarihidir. Ulus-devletleşmenin destansı anlatılışıyla sunulan tarihle Türk-Sünni olmayan etnik ve inanç gurupları tarih sayfalarından, inkar ve imhayla, silinerek bir resmi tarih oluşturuldu. Bu tarih yazımıyla, bugün süregelen zamanda bugün bile düşüncelere zerk edilen resmi ideoloji söylemleriyle farklı etnik ve inanç gurupları düşünman olarak gösteriliyor. "Afedersiniz

Ermeni dediler" söyleminde açığa çıkan bu resmi ideolojik söylem, en yoğun biçimiyle Kürtlere yönelik kullanılıyor. Tekçi zihniyetle zehirlenmiş ırkçı-şoven ve milliyetçilerin her fırsatta sokağa salındığı çekik gözlü diye Afyonlu'yu döven gözü dönmüştüğü yaratan anlayış resmi tarih yazımının sonucudur.

Ortadoğu'daki paylaşım savaşı, T.Kürdistanı'ndaki savaş ve 15 Temmuz darbe girişimi sürecinde nadide örneklerini gördüğümüz resmi tarih yazımının ne olup-olmadığı, araştırılmasının ötesinde, ırkçı-şoven-milliyetçi düşünceyle mücadele edilmesi, bu düşüncenin toplumun beyninden sökülüp atılması açısından da olduk-

ça önemlidir. Bu kapsamda resmi ideolojinin ve resmi tarih yazımının tarihsel sürecini ve ne anlama geldiğini ele alıp tartışmak da bir o kadar önem kazanmaktadır.

A) EKONOMİK VE POLİTİK KOŞULLAR

"Nasıl ki bir kimse hakkında, kendisi için taşıdığı fikre dayanılarak bir hüküm verilmezse, böyle bir alt-üst oluş dönemi hakkında da bu dönemin kendi kendini değerlendirmesi

19. yüzyıl Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş yüzyılıdır. Avrupa'nın "hasta adam" dediği Osmanlı, Avrupa'da gelişen ve deniz aşırı ülkelere açılan kapitalizm karşısında ekonomik olarak bir varlık gösteremedi. 1839'da İngiltere ile yapılan ticaret anlaşmasıyla yarı-sömürgeleşme süreci başladı. Kapitalist devletlere tanınan ayrıcalıklar Osmanlı'nın hazinesini boşaltırken, hızla borçlanma düzeyini tırmandırdı. Alınan borçlar eski borçları kapatma ve sarayın lüks içindeki hayatı için harcanırken 1875'e doğru ödenemez hale geldi. Borçların tanzimi için Duyum-u Umumiye kuruldu. Bu kurumun görevi kapitalist devletlere olan borçların düzenlenmesi ve ödenmesiydi. Osmanlı'nın borçları 1950'ye kadar ancak ödendi. Osmanlı borçlarının karşılığı olarak önemli gelir kaynaklarını Avrupalı kapitalistlere verdi. Yapılan tüm savaşlarda yaşanan toprak kayıpları da "koca" Osmanlı'nın çöküşünü hızlandıran önemli nedenlerden biriydi.

Kapitalizmin emperyalist aşamaya doğru hızla ilerlediği dönemde Osmanlı'nın genel görünümü, ekonomik olarak borçla ayakta duran, hazine varlıklarını hızla tüketen, üretimi oldukça sınırlı, mevcut üretici sektörlerin de kapitalistlerin elinde olduğu bir tabloya sahipti. Bu "hasta" halde kapitalist devletlere kucak açmaktan başka çıkar yol yoktu. 1890'lara kadar İngilizlerin hakim olduğu Osmanlı, 2. Abdülhamit döneminde Alman emperyalizmiyle ekonomik-politik ilişkilerini hızla geliştirdi.

1. EPS'ye doğru gidilirken Osmanlı'da tartışılan konu, hangi kapitalist devletin himayesinde olmanın doğru ya da yanlış olacağıydı. Osmanlı yönetim kademesinde ise hemen her Avrupalı devletin tarafını tutan "devletlü" bulunuyordu. 1912'lerde Mezopotamya'da petrol imtiyazı için İngiliz-Alman rekabeti kızışmıştı. Katar ve Kuveytin

gözönünde tutularak bir hükme varılamaz, tam tersine, bu değerlendirmeleri maddi hayatın çelişkileriyle, toplumsal üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çatışmayla açıklamak gerekir." (Marx-Engels: 1976, s. 609)

Resmi ideoloji ve resmi tarih, tarihsel bir sürecin ifadesidir. Onu çevreleyen ve olgunlaştıran süreç Osmanlı'nın son yüzyılın içinde saklıdır. M. Kemal'in Nutuk'ta vurguladığı gibi 19 Mayıs'la sınırlı değildir. 19 Mayıs'a evrilen sürece bakılmadan, 19 Mayıs'la başlatılan tarihin nedenleri de anlaşılabilir. Marks'ın vurgusuyla M. Kemal'in "kendisi için taşıdığı fikir" bize bir şey anlatmaz.

İngilizlere verilmesine Almancı Said Paşa karşı çıkmaktaydı. 1.EPS öncesi Almancı İTC Bab-ı Ali baskınıyla yönetimi ele geçirdi. Osmanlı Almanya'nın yanında savaşa dahil oldu. Osmanlı'yı kurtarmak için Avrupalılara bağlanan umutlar, Osmanlı'nın çöküşünü hızlandırdı ve kaçınılmaz son gerçekleşti.

B) OSMANLI DEVLETİNDE GENEL POLİTİK DURUM

Maddi üretim haliyle üretici güçleri geliştirecek, ekonomik düzeyini yükseltecek halden uzak olan Osmanlı dış politikada kapitalist devletlere tabiydi. Dağılmaktan kurtulmak için içe dönük politika izliyordu. Balkanlarda başlayan ulusal isyanlar Osmanlı'yı buna mecbur bırakıyordu.

Avrupa'da gelişen kapitalizm ve tamamlanan ulus-devletleşme süreci, Osmanlı topraklarında 19. yüzyıl başlarında sirayet etti. Sırplar ve Yunanlıların başlattığı ulusal bağımsızlık hareketi Balkanlar'dan Kürdistan'a

yayıldı. Ayaklanmalar katliam ve sürgünlerle bastırılmak istense de Kürdistan dışındakiler başarıya ulaştı. Ruslarla yapılan savaşların kaybedilmesi ve ulusal bağımsızlık mücadelelerinin başarıyla sonuçlanması, toprak kayıplarına neden oldu. Bu dağılmanın durdurulamadığı anlamına geliyordu. Merkezi otoritenin zayıfladığı bu dönem Osmanlı'yı ulus-devletleşme sürecine doğru itiyordu.

Osmanlı kimliğinin ön plana çıktığı dönem ulusal isyanların çıktığı dönem oldu. Temel düşünce, hiçbir farklı etnik ve dini söyleme yönelmeden Osmanlı kimliğine vurgu yaparak ulusal uyanışların önünü almaktı. Fakat Avrupalı kapitalist devletlerin desteklediği ulusal ayaklanmalar karşısında bu politika tutmadı. 2. Abdülhamit döneminde Panislamizm düşüncesi öne çıkarıldı. Osmanlı kimliği ile birlikte İslami kimliğe yapılan vurgu, Osmanlı tebaasında kalmasını sağlamaktı. Böylece hem ulusal uyanışlar törpülenecek hem de Osmanlı'nın dağılması önlenmiş olacaktı. Fakat, iktisadi ve politik gelişmenin gerisinde kalan bu düşünce de Osmanlı'yı

kurtarmadı. Düşünce "ne olursa olsun bir Türk devleti olsun" söylemiyle ulus-devletleşmeye evrildi.

C) ULUS-DEVLET İNŞASI İTTİHAT VE TERAKKİ CEMİYETİ (İTC) VE KEMALİZM

Bir Türk devleti veya Türkçülük düşüncesi Osmanlı devletinde Tanzimat'tan öncede var olan bir düşüncedir. Osmanlı'nın varlığı ve ayakta tutulması gerektiği düşüncesi, diğer etnik ve inanç gruplarının tepkisine neden olacağı görüşü, Türkçülüğün gelişmesini engelledi. Osmanlılık

fikri 1860'larda Genç Osmanlılar olarak bilinen bir grup aydın tarafından, dağılma sürecine tepki olarak dile getirilmeye başlandı. Fakat Panislamizmle birlikte hem Kafkaslarda hem de Balkanlarda Türkçülük adım adım geliyordu. Kafkaslarda, Rusya'nın Pan-Slavizm politikası ve saldırılarına karşı Türkçülük, ulusal uyanış gelişmeye başladı. Balkanlarda ise Avrupa'da eğitim görmüş, Sırp ve Yunan ayaklanmalarından etkilenen bürokrat, subay ve aydınlar arasında Türkçülük yaygınlaştı. Dağılma karşısında Türkçülük esasına dayalı bir devlet kurma düşüncesi 20. yüzyıl başlarında daha bir belirgenleşti. "Üç Tarz-ı Siyaset" adlı kitabında Yusuf Akçura Osmanlı-İslam kimliğine Türkçülüğü de ekleyerek, Türkçülüğü esas hale getirdi.

2. Meşrutiyet (1908) olarak bilinen süreçte önplana çıkan İTC kuruluşundan (1889) beri Türkçülüğü savunuyordu. Meşrutiyet'ten önce her kesime seslenen, etrafında toplayan İTC nasıl bir devlet kuracağını 1909 Adana Ermeni katliamıyla görülmüş oldu.

Türkçülüğün, fikri alanda bir devlet politikasına dönüşmesinin ilk örneği olan bu katliam, yapılacak soykırımın da işaretiydi.

İTC kadrolarının hemfikir olduğu düşünce bir Türk devletinin kurulmasıydı. Ulus-devlet Avrupa'da olduğu gibi ekonomik mecrada, kapitalizmin gelişmesine paralel, değil de politik mecrada yukarıdan aşağıya gerçekleştirildi. Bürokrat, Asker ve aydın zümrenin başını çektiği ulusal "uyanış" dağılma ve çöküşe, Pan-Slavizme karşı tepkiye dayanıyordu. İTC toplu-

ettiği "milli burjuva yaratma" deyimini İTC'ninde dilindeydi. "Milli burjuva yaratma" adına sermayenin Türkleştirilmesi, bunun tek yolu olan coğrafyanın Türkleştirilmesi politikası başlatıldı. Zira Rum, Ermeni ve Yahudilerin elindeki sermaye gücü başka türlü kırılmazdı. Coğrafyanın Türkleştirilmesi Ermeni, Rum, Yahudi, Asuri/Süryani, Ezidi gibi bu coğrafyada yaşayan kadim halklardan arındırılması anlamına geliyordu. Ve bu soykırım, katliam ve sürgünlerle gerçekleştirilecekti. 1,5 milyonu Ermeni olmak üzere 4 milyona yakın

farklı etnik gruba mensup insan katledildi. Coğrafya kanla Türkleştirilirken, Ermeni ve Rumlardan geriye kalan tüm mallara "savaş ganimeti" olarak el konuldu. Sadece Ermeni soykırımından gasp edilen malların değeri "Ermeni Ulusal Konseyinin 1919'da Paris'te hazırladığı rapora göre bu değer 19 Milyar Fransız Frangına ulaşmaktadır. Bunların yanında hükümetin çıkardığı özel kanunla Ermenilerin Türk bankalarındaki paralarına da el konulmuştur..." (Sait Çetinoğlu, Resmi Tarih Tartışmaları, Maki Basım Yayın, s. 119)

mun bir avuç kesiminde vuku bulan Türkçülüğü toplumun tamamına hakim kılabilmesi, öncelikle coğrafyanın ve sermayenin Türkleştirilmesinden geçiyordu. Balkan savaşlarının kaybedilmesiyle uygulamaya başladı. Bab-ı Ali baskınıyla iktidarı ele geçirerek Türkçülük esasına dayalı ulus-devlet inşasına girişti.

Bir Türk devleti kurmak çok etnik-dini yapıda ulus-devleti kabul ettirmek gerekiyordu. Türklerin devlet yönetiminde olduğu gibi toplumsal yaşamda da geri plandı. Ticaret ve sanayi Ermeni, Rum ve Yahudilerin elindeydi. Türk nüfusu daha çok reaya konumundaydı. Esnaf ve zanaatkarlar dışında, çok az sayıda tüccar ve büyük işletmecisi vardı. "1915'te yapılan bir sanayi sayımında İstanbul, Ege, Akdeniz havalisindeki sanayi tesislerinin, fabrikaların, atölyelerin vs. %95'i Rumlara ve Ermenilere ait olduğu saptanmıştır." (İsmail Beşikçi, Resmi İdeoloji Sözlüğü, Maki Basım Yayın, s. 310) Dolayısıyla Türk burjuvazisi oldukça zayıftı. Bu nedenledir ki bugün dahi birçoklarının diline pelesenk olan, Kaypakkaya yoldaşın mahkum

Coğrafyanın Türkleştirilmesinin tek amacı sermayenin Türkleştirilmesi değildir. Ulus-devlet inşasında ulusa bir "vatan" tesis etmektir. Ulus-devlet açısından olmazsa olmaz olan "vatan" olgusu bu coğrafyada bin yıllardır yaşayan ulus ve milliyetlerin tüm izlerini silerek yaratıldı.

1. EPS'nin yarattığı konjonktürden yararlanan İTC Türkçü-Turancı emellerini hayata geçirdi. Hayalini kurduğu Adriyatik'ten Çin'e uzanan bir Türk devleti, efendisi Almanya'nın yenilmesiyle suya düştü. Bugün İTC'nin adını bile anmayanların içten içe minnet duyduğu da saklamıyorlar. Ermeni soykırımı konusunda inkarcılığın devam ettirilmesi duyulan minnetin en bariz göstergesidir. Bu anlamıyla İTC "bir Türk devleti" kurma adına çıktığı yolda aslında hiçbir şey kaybetmemiştir. Emperyalistlerin doğrudan ve dolaylı desteği ile ulus-devletin inşasının kurulmasına zemin hazırlamasıyla "çok şey kazanmıştır!"

(Devam Edecek)

ÜLKEMİZDE DEVRİM MÜCADELESİ SAVAŞTA KADIN

Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla birlikte köleleştirilen kadının ezilenin ezileni olarak sistemdeki yeri, çeşitli biçimlerle günümüze kadar devam etmektedir. Yok sayılması, daha dünyaya gözünü açtığı o gün başlamış, doğumu dahi sessizlikle, yas havasında karşılanmıştır. Tarih boyunca yok sayılan, emeği görülmeyen, her türlü şiddete uğrayan, katledilen kadın, yaşadıklarının kader olmadığını anlamaya başladıkça başkaldırmayı öğrenmiş ve Lenin'in dediği gibi savaşabildiğini göstermiş aynı zamanda da savaşmayı öğretmiştir. Kadın, binyıllardır kendine dayatılan köleliği yıkarak özgürlüğünü inşa etmeye başlamış ve kadının mücadele tarihi büyük bedellerle yaratılmıştır. Dünya devrim deneyimleri "yaşamda ve kavgada ben de varım" diyen kadınların direniş destanlarıyla doludur.

Kendisini binlerce yıldır ezen, baskı altına alan, yok etmeye çalışan sisteme karşı başkaldıran, isyan eden, parça parça düşmanını yenerek özgürlüğüne giden yolu ören kadınların kurtuluş mücadelesi de tıpkı gerilla savaşı gibidir... Kendinden güçlü bir düşmana karşı vur-kaç yöntemiyle hareket ederek, fırsat kollayıp güç biriktirerek, zamanında vurup geri çekilerek, düşmanını parça parça zayıflatmayı ve nihayet yok etmeyi amaçlar. Çünkü gerilla savaşı sadece yıkıcı değil aynı zamanda yapıcıdır. Eskiye, çürüyeni yıkıp yok ederek yerine yeniyi inşa eder.

Nasıl ki gerilla gücünü halktan alıyorsa kadın özgürlük mücadelesi de gücünü emekçi kadınlardan, onların çektiği acılardan almaktadır. Clara Zetkin'in; "Emekçi kadınlar her nerede zahmet ve acı çekiyorsa, biz komünist kadınlar orada onlara bu zahmetin ve acının nedenlerini gösteren ve onun karanlık sefaletinden ışıklı geleceğe götüren biricik yolu gösteren aydınlatıcı sözle onların yanında olmalıyız..." sözleri bize de işe nereden başlayacağımız konusunda yön

göstermektedir.

Ülkemizin yarı-sömürge yarı-feodal yapısı, kadınların ezilmişliğini, toplumsal cinsiyet eşitsizliğini daha da derinleştirmekte, çok sayıda sorunu bir arada yaşamaları, emekçi kadınların daha fazla acı çekmesine neden olmaktadır. Bir tarafta emeği hiç görülmeyen ev içi kölelik, diğer tarafta fabrikalarda, atölyelerde, tarımda daha fazla sömürüye maruz kalan "ikinci sınıf", "ucuz emek" arasında sıkışan kadının içinde bulunduğu durum... Sürekli büyüyen ekonomik krizler, güvencesiz hayatlar, yoksulluk, açlık en fazla kadınları vurmaktadır. Din, gelenek görenek baskıları, "namus, töre" adı altında yaşanan kadın katliamları, taciz, tecavüz, şiddetin her türünü en başta emekçi kadınlar yaşamaktadır. İnsanlığın yarısını oluşturan kadınların katılımı olmadan gerçekleşmeyecek olan devrim mücadelemizin gelişeceği yer tam da bu acıların başladığı yerdir.

Sınıf mücadelesinin bir parçası olan kadının özgürlük mücadelesi, sınıfsal olarak bir yandan burjuvaziye karşı sürerken diğer yandan hem sistemdeki hem de kendi içimizdeki ataerkiye karşı da sürmektedir. Kadının özgürlük sorununun çözümü devrime havale edilmeden bugünden Komünist Partisi'nin önderlik ettiği özgün örgütlenmelerle, özgün araçlarla geliştirilmesi, büyütülmesi gereken bir sorundur. Devrimle birlikte demokratik haklar kazanacak olan kadın, buradan aldığı güçle özgürleşme mücadelesini komünizme kadar sürdürecektir. Burada parti önderliğine özel vurgu yapmak gerekir. Demokratik alanda kadın kitleleriyle ilişki kurmak, onları harekete geçirmek tek başına yetmeyecektir. Bu hareketin nereye yöneleceğini belirleyecek olan Komünist Partisi'dir. Partiden kopuk bir faaliyetin gideceği yer, kadın tarihimizde sağ tasfiyecilik faaliyetinde de yaşadığımız gibi iktidar perspektifinden uzak, bazı reformlar

Savaşta kadına yaklaşım açısından içinde birçok çelişkin kadrosunu yaratsa da genel olarak kadın, savaşta yine dlayacağımız şey, kadının bunu aşamama nedenlerinden ö cinsiyet rollerinin örgütte yaşanmasının önüne geçemedi sizliğini tartışmak, onu daha da geriletecektir.

la yetinerek devrim hedefinden uzaklaşmak olmuştur.

"Parti, özel görevi en geniş kadın kitlelerini uyandırmak, onları partiye bağlamak ve sürekli olarak onun etkisinde tutmak olan çalışma gruplarına, komisyonlara, komitelere, kollara ya da başka nasıl adlandırılırsa adlandırılınsın, organlara sahip olmalıdır. Bunun için tabii ki, bu kadın kitleleri arasında tamamiyle sistematik bir çalışma yapmamız gerekiyor. (...) On-

lar arasında çalışma yapmak için özel organlar, özel ajitasyon yöntemleri ve örgüt biçimlerine ihtiyaç var. Bu feminizm değildir, bu pratik, devrimci amaca uygunluktur." (Lenin, Kadın Sorunu Üzerine, Marks vd., sf. 319-320)

Egemen sınıflar ile diğer sınıf ve katmanlar arasındaki çelişkilerin çözümü; ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı ve bu yapıya uygun olarak konumlanmış devlet aygıtının niteliği ge-

ESİNİN YOLU OLARAK SAVAŞ VE KADININ ROLÜ!

in de yaşandığı bu dönem, kendi savaşçısını, komutanını, özneleşmeyi yeterince başaramamıştır. Burada sorgu- önce partinin kadına yeterince alan açamadığı, toplumsal iği olmalıdır. Aksi durumda kadının pasifliğini, müdahale-

reği zora dayalı bir mücadele hattını zorunlu kılmaktadır. Başından sonuna kadar silahlı mücadelenin esas olduğu, faşizmin kalelerinin kırdan kente parça parça iktidarlar alınarak kuşatılacağı ve yine nihai darbenin silahlarla vurulacağı ülkemiz devrim mücadelesi, Yeni Demokratik Devrim görevini yüklenen Komünist Partisi önderliğinde uzun soluklu silahlı mücadele içerisinde gelişip güçlenecektir. Tam da burada sınıfsal oldu-

ğu kadar ulusal ve cinsel çelişkilerin baskısıyla yaşayan tüm kesimlerin bu mücadele içerisindeki rol ve misyonu, çelişkilerin çözümünde işçi sınıfının önderliğine ihtiyaç duyduğu kadar, onun tamamlayıcı öznesi haline de gelmektedir.

Ülkemizde silahlı mücadele, iktidar mücadelesinin doğal yasası olarak zorunlu bir ihtiyacın ürünüdür. Halk Savaşı, ülkemiz Demokratik Halk Devrim'inden çıkarı olan tüm sınıf ve kat-

manların egemen sınıflarla arasındaki çelişkileri ortadan kaldırmaya yarayacak yegane yolun ilk aşamasıdır.

Halk Savaşı Stratejisi'nin ilk aşaması olan "Savunma" aşamasında yaşam bulan Gerilla Savaşı'nın gelişip güçlenmesi, tam da bu çelişkilerin çözümünün ilk adımlarını atmak anlamına gelmektedir. Kendi özgün çelişkileri ile beraber ezilen cins ve cinsel yönelimlerin de gerçek kurtuluşuna hizmet eden Gerilla Savaşı, bugün açısından bütün enerjinin, öfkenin, isyanın biriktiği ve ortak düşmana karşı bir silaha dönüştüğü mücadele olarak özgürlüğün yaratılmasında başat rolü oynayacaktır.

Ülkemizdeki sınıf mücadelesinin tarihi aynı zamanda kadınların da mücadele tarihidir. Nerede bir isyan, başkaldırı, direniş olmuşsa orada her dönem kadınlar olmuştur. Kadınlar, her ne kadar "erkek işi" olarak görülen savaştan uzak tutulmaya çalışılsa da her türlü bedeli göze alarak, gerektiğinde de ödeyerek gerek sınıfsal mücadele de gerekse ulusal mücadele de yerlerini almış, savaş içinde komutanlaşmış, partilileşmiş, öncü, önder olmuşlardır. Her ne kadar bu konuda sistemli bir tarih yazımı olmasa da ülkemizin savaş tarihi bunun zengin deneyimleriyle doludur.

Proletarya Partisi'nde kadınların gerilla savaşına katılımı, Halk Ordusu'nun ilk kurulduğu yıllardan bu yana kesintisiz bir şekilde devam etmiştir. Katılımın en çok olduğu yıllar 90'lı yıllar ve sonrasıdır. Bu yıllar, aynı zamanda 12 Eylül sonrası toplumsal mücadelelerin de yeniden yükseldiği yıllardır ve genel olarak hem ulusal harekette hem de devrimci harekette kadınların katılımında ciddi bir artış söz konusudur. Kadının özgürlük mücadelesinin daha görünür, daha örgütlü olmaya başladığı yıllar da yine bu yıllardır. Bu sürecin içinde öne çıkan kadın komutanlar vardır. Yıldız Çiçek Halk Ordusu'nun ilk kadın komutanı olarak

anılır. Yeter Koç'un savaşçı özellikleri, iyi silah kullanması anlatılır köylüler tarafından. Perihan Çolak'ın, Süheyla Dağdeviren'in örgütçü, komutan yönleri, partili kimlikleri öne çıkar.

Savaşta kadına yaklaşım açısından içinde birçok çelişkinin de yaşandığı bu dönem, kendi savaşçısını, komutanını, kadrosunu yaratsa da genel olarak kadın, savaşta yine de özneleşmeyi yeterince başaramamıştır.

Yine 90'lı yıllarda Karadeniz'de gerillaya kadın yoldaşların katılımı daha belirgindir. Burada kadın yoldaşlar geçmiş pratiklere göre daha görünürdür. Nurgül Bölükbaş, Nilüfer Atav, Ayfer Celep, Fehiman Bozgurt, Emel Kılıç, Dilek Polat, Karadeniz'de faaliyet yürütüp sonrasında Dersim'de şehit düşen Mehtap Kara, Nurşen Aslan yoldaşlarımız, süreci omuzlamada gerek partili kimlikleri, gerekse askeri nitelikleriyle ön plana çıkmış, savaşın taşıyıcıları olmuşlardır.

Kadının savaşta yer alması, pratikte erkek egemen ideolojinin saflarımızdaki yansımaları açısından birçok çelişkiyi içinde barındırsa da savaşta hak ettiği yerde olmasa da özgürleşmesinin önünü açması açısından önemli bir yerde durmaktadır. Özellikle 8. Konferans'tan sonra sunulan politik yönelim, kadınların mücadelede daha fazla öne çıkmasının, daha fazla örgütlenmesinin, daha fazla özneleşmesinin de önünü açmıştır. Bir yıkım ve inşa anlamına da gelen gerilla savaşında kadınlar, kendi güçlerini açığa çıkarmış, Proletarya Partisi önderliğinde kendilerine dayatılan duvarları parça parça yıkmış, değişmiş, değiştirmişlerdir. Proletarya partisinin 47 yıllık savaş tarihinde ölümsüzleşen 55 kadın yoldaşımızın yaşam deneyimi bunun kanıtıdır.

Savaşa katılan kadınların daha sıkı tutunması, düşman kinlerinin, partiye, mücadeleye bağlılıklarının daha güçlü olması kesinlikle tesadüf değildir.

Yaşanan şey, binyılların ezilmişliğini yaşayan kadınların kazanacaklarına sıkı sıkıya sarılmasıdır. Bir anne olarak savaşa katılan Leyla Karakoç'un "sadece kendi çocuklarımı düşünme bencilliği gösteremem" demesindeki, Dilek Polat'ın çocuğunu dünyaya getirdikten sonra hiç tereddüt etmeden savaşa devam etmesindeki inanç ve bağlılık başka nasıl açıklanabilir. Yine son süreç şehitlerimizden Hasret Tanrıverdi ve Gül Kaya yoldaşlarının silahlarının son mermisine kadar düşmanla göğüs göğüse çarpışıp düşmanı püskürtmelerindeki kararlılık ve feda ruhu bu bağlılığın en büyük kanıtı olmuştur. Sadece Proletarya Partisi açısından değil diğer devrimci örgütlerde de ulusal harekette de -bazı istisnalar hariç- örgüt çizgisini daha güçlü savunan genelde kadınlardır.

Proletarya Partisi'nde şehit düşen kadın yoldaşların birçoğu parti ileri militanı ve parti üyesidir. Bu da yoldaşların partili kimliğini, parti temsiliyetini göstermektedir. Böyle olduğu halde 47 yıllık gerilla savaşı içinde komutanlaşan kadın yoldaşların sayısının azlığı da başka bir çelişki olarak incelenmelidir. Bunda askeri meselelerin erkeklerin iktidar alanları olarak görülmesinin büyük bir etkisi vardır. Mücadeleye aynı koşullarda ve zamanlarda katılan kadın ve erkek yoldaşlardan erkek ilerlerken kadının geride kalmasının nedenleri iyi incelenmelidir. Yaşam içinde eşit koşullar olmadığı durumda eşit olmayanların eşit katılımını beklemek ve bu olmadığında eşit olmayı eleştirmek haksızlıktır. Bu yüzden kadının savaş içinde erkeğe yetişebilmesi için ek teşvik ve desteğe ihtiyacı vardır.

8. Konferans sonrası gerilla alanında özellikle "Beşler"le atılan adımlar ve sonrasında Parti Komitesi'ne bağlı olarak kurulan Kadın Komitesi'nin faaliyetiyle kadınlar daha fazla öne

çıkışmış, komutanlaşmış, partileşmişlerdir. Kadın yoldaşların öne çıkması için Parti Komitesi tarafından özel bir yönelim konulmuş, kadınlar, özellikle askeri pratiklerde daha fazla görev ve sorumluluk almıştır. Hasret ve Gül yoldaşlar alandaki Kadın Komitesi'nin üyeleri olarak bu faaliyetin öncülüğünü üstlenen yoldaşlardır. Gerilla savaşının görevlerinden biri de kitle faaliyetidir. Kadınların örgütlenmesine yönelik faaliyetler köylü kadınlar içinde de yürütülmüştür. Hasret Tanrıverdi yoldaş özgün kadın çalış-

malarını değerlendirdiği bir yazısında kadın kitleleri içindeki çalışmanın önemine şu sözlerle dikkat çekmiştir. "Kadın kitlelerinin sorunlarına yaptığımız müdahaleler daha başında kadınlara umut olmaktadır. Köylü kadınların 'duydum ki kadınların sorunlarıyla ilgileniyormuşsunuz bana da yardım eder misiniz?' söylemleriyle geçtiğimiz faaliyet döneminde çokça karşılaştık."

Yine bu dönemde özellikle yerel faaliyetten katılan ve daha önce örgüt deneyimleri olmayan Zilan (Esrin Güngör) ve Ekin (Gamzegül Kaya) yoldaşların şu sözleri Proletarya Partisi önderliğinde yürütülen gerilla savaşının değiştirici, yenileyici gücünü göstermesi açısından önemlidir.

"Kadınların savaşta daha çok güçlendiklerini, daha çok birbirlerini tamladıklarını gördüm. Benim için

kadınların özgür olması demek; birlik ve beraberlik içerisinde savaşta öncü olmaları demektir. Silah en çok kadına yakışıyor. Çünkü en çok ezilen odur. Çünkü gerçekten savaşmanın gereğine inanan kadın, o silahın hakkını veriyordur. Kadın bin yıllardır ikinci planda tutuluyor. Eve hapsediliyor. Mal olarak görülüp alınıp satılıyor. Tacize, tecavüze uğruyor. Sürekli zayıf görülüyor. Oysa kadınlar zayıf değil. Yaşadıkları onca baskıya, zulme, ezilmeye karşı ayakta durabiliyorlarsa bu onların ne kadar güçlü

olduklarını gösterir. Kadınlar bu gücü ancak savaşın içinde açığa çıkarabiliyorlar." (Esrin Güngör)

"Katıldığımda beni etkileyen en önemli şey, savaşta kadının çok önemli olduğuydu. Ama erkeğin arkasında değil. Savaşın en önünde olmasıyla... Kadın savaştıkça tümüyle geri yanlarından sıyrılmış olarak gücünü açığa çıkarıyor. Sovyet devriminde kadınlar sosyalizmin kurulması için her alanda savaştılar ve kazandılar. Bizim de yaratmak istediğimiz bu..." (Gamzegül Kaya)

Sonuç olarak kadınların özgün örgütlenmelerinin önünü açan 8. Konferans sonrasında savaş alanında azımsanmayacak bir deneyim birikmiştir. Kadının mücadeleye katılımında atılan bu adımlar, kadın yoldaşların kendi güçlerini açığa çıkarma anlamında daha fazla yol kat etmesini sağlamış-

tır.

ÖZGÜRLÜĞÜNÜ İSTEYEN KADININ SAVAŞMAKTAN BAŞKA ÇARESİ YOKTUR!

Proletarya Partisi 1. Kongre yönelimini, savaşçı ve militan bir parti örgütlenmesinin gerçekleştirilmesi olarak belirlemiştir. Bugün çocuk istismarlarına, taciz, tecavüze, yok sayılmaya, emek sömürüsüne, "ölmek istemiyoruz" çığlıkları içinde katliama varan kadın cinayetlerine karşı susmayan kadınların öfkelerini devrime örgütlemek, Komünist Partisi'nin en başta da Komünist kadınların görevidir. Emekçi kadın kitlelerinin yaşadığı bu sorunlar bizim örgütlenme zeminiyizdir. Yaşamın her alanından yükselen kadınların bu öfkeleri düzen içine hapsedilmek istenmektedir. Oysa kadınların gerçek kurtuluşu, gerçek özgürlüğü devrimle sağlanacaktır. Kadınların kendi sorunlarına sahip çıkmasını sağlayacak olan emekçi kitleler içinde onların sorunları etrafında güçlü örgütlenmelerle

olacaktır. "Örgütlenirken savaşmak, savaşırken örgütlenmek; örgütlerken savaşmak, savaşırken örgütlemek" kadınların daha fazla bu savaşın öznelere olmasına bağlıdır. Kadın kitlelerin yüzünü daha fazla gerilla savaşına dönmesi, kitle faaliyetinin merkezi görev olan gerilla savaşına göre şekillenmesi gereklidir.

"Partimiz savaşa göre şekillenme politikasını tüm faaliyetlerinde esasa oturtacaktır. Tüm çalışmalar ve yönelim savaşı besleyecek ve onu güçlendiren şekilde ele alınacaktır. Kuşkusuz Halk Savaşı'nın geliştirilmesi demek, bulunduğumuz her alanda en yaratıcı ve zengin devrimci çizginin ve politikanın uygulanması, geniş kitlelerin bu temelde örgütlenmesi ve seferber edilmesi demektir." (1. Kongre Kararlarından)

Marmara Üniversitesi'nin Taşınamama Sorunu (!)

Geçtiğimiz günlerde üniversitelerin açılmasıyla birlikte, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ndeki sorunların hala devam ettiği görüldü. Önceki dönem Bahçelievler yerleşkesinde olan İletişim Fakültesi'nin bu yıl itibarıyla rektörlüğün açıklaması üzerine Göztepe Yerleşkesi'ne taşınacağı belirtilmişti. Yeniden taşınma ultimatomundan sonra son dört yıl içerisinde üç defa fakülte değişimi yaşanmış oldu.

Marmara Üniversitesi 11 Nisan 2016 tarihinde arazi devri için protokol imzaladı. Bu protokol ile Marmara Üniversitesinin Halkalı, Bahçelievler ve Nişantaşı yerleşkeleri TOKİ'ye devredildi. 20 Temmuz 2018 tarihinde ise Nişantaşı yerleşkesi tamamen boşaltılarak, Bahçelievler'e taşındı. Ardından ise Bahçelievler yerleşkesinin TÜRGEV'e verildiği iddiaları gündeme geldi. Öğrenciler bir kampüslerinin dahi olmadığı şeklinde tepki göstermişti, buna karşılık Marmara Üniversitesi yönetiminde bu durum karşısında sessiz kalmıştı.

Marmara Üniversitesinin yerleş-

kelerinin TOKİ'ye devredilmesinden sonra üniversitenin Halkalı ve Nişantaşı yerleşkelerinin arazileri 2016 yılının Haziran ayında TOKİ tarafından Emlak Konut GYO'ya satıldı. Emlak Konut GYO, toplam 959 bin 388 metrekare olan Halkalı'daki araziye 1 milyar 822 milyon liraya, Nişantaşı'ndaki 24 bin 468 metrekarelik araziye de 455 milyon liraya satın aldı.

DÖRT YILDA ÜÇ KEZ DEĞİŞEN FAKÜLTE

20 Temmuz 2018 tarihinde taşınma öyküsü başlayan Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi neredeyse her yıl taşınan bir fakülte haline geldi. Bu yıl tekrardan taşınan fakülte, Göztepe yerleşkesinde tamamlanmamış bir bina ile öğrencileri karşıladı. Geçtiğimiz yılı Bahçelievler'de geçiren öğrenciler eğitim aldıkları binanın yetersizliği konusunda zaten şikayetçi durumdaydı. Rektörlüğü öğrencilere bir başka "hediyesi" ise Göztepe Kampüsü'ndeki henüz tamamlanmamış binalar oldu. İçerisinde sıraların olmadığı amfiter, inşası hala tamamlanmamış ve boyası yapılmamış dersliklerde eğitim görmeye zorlandılar. Yetersizlikler

sonucunda ise birçok ders işlenmedi ve öğrenciler geldikleri gibi döndüler. Öğrencilerin bu durum karşısında tepki göstermesinin ardından, basında yayınlanan haberleri gören dekanlık, bundan "rahatsız" olduğunu, binayı bitirmeye çalıştıklarını ve "kendilerine haksızlık" edildiğini söyledi. Sürekli kampüs değiştiren Marmara yönetimi, öğrencilerin eğitim hakkını elinden almasına rağmen hala daha pişkinlikten kaçınmıyor. Öğrencilerin en temel akademik-bilimsel eğitim hakkını fiziksel olarak gasp etmesi bir yana dursun, hali hazırda eğitimin niteliği tartışılır hale gelmiş durumda. İletişim Fakültesi olmasına rağmen, son dört yılda "iletişimin" kendisinden bir bütün uzak kalındı. Yönetim, öğrencilerin sosyalleşebileceği alanları ortadan kaldıran, bir kantini bile çok gören, öğrencilerin taleplerini dikkate almayan, kendi çıkarları etrafında dönen politikalar izlemeye devam ediyor. Öğrenciler, Marmara'daki eğitimin niteliğinden memnun olmamakla birlikte, gelecek kaygısı içerisinde yığınlar halinde işsizlik ordusuna katılmaktadır.

ÜNİVERSİTELERDEKİ AKADEMİK,

DEMOKRATİK, BİLİMSEL MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

Marmara'da yaşanan taşınma sorunu karşısında öğrencilerin tepkileri derinleşse de bunu açığa çıkarabilecek bir eylemlilik yaratamadılar. Üniversitelerin faşist YÖK yasalarıyla yönetilmesinden kaynaklı, öğrenciler herhangi bir durum karşısında tepki göstermesi halinde, soruşturmalarla veya okuldan uzaklaştırmalarla yüz yüze kalmaktadır. Bu denli abluka altında olan öğrenci gençliği sindirmeye yönelik politikalar izlenmektedir. Öğrenci gençliğe yönelik sürdürülen bireyselleştirme politikasıyla, gençlik, örgütsüzleştirilmek ve yalnızlaştırılmak istenmektedir.

Öğrenci gençlik, sistemin çok yönlü saldırılarına karşı, donuk ve reflesten yoksun değildir. Üniversitelerde, sokakta, öğrenci gençlik yaşamın içinde, mücadelenin en ön saflarındadır. Egemen sınıflarının gençlik üzerindeki bireyselleştirme politikalarına karşı, örgütlenerek, demokratik üniversite ve bilimsel, anadilde eğitim haklarımızı savunalım, mücadeleyi yükseltelim!

Marmara Üniversitesi'nden Bir YDG'li

Çocuklara Yönelik Her Saldırı Aynı Zamanda Geleceğimize Aittir!

Çocuklara yönelik işlenen suçlar her geçen gün artmaktadır. Çocukların çocuk olarak hakları olduğu gerçeğinin yadsınarak sistematik olarak istismar edildiği toplumda caydırıcı cezaların olmaması, çocuk işçiliği, eğitim, sağlık, barınma haklarının gasp edilmesi tüm çocukların eşit haklardan faydalanamaması, beslenmeden tutalım da çocukların sağlıklı gelişimi için gerekli çalışmaların yapılmaması ve yine çocukların tüm yaşamını saran şiddet ve saldırı öncelikle geleceğimizi dinamitlemektedir. Çocuğa karşı işlenen suçların en başında da çocuğa yönelik cinsel istismar ve ihmal gelmektedir. Çocuğa karşı işlenen suçlarda temel kavramları ihmal ve istismar oluşturmaktadır. Çocukluk gerçekliğinden kaynaklı haklarını bilememesi kendini koruma olanaklarından yoksun olma, saldırıları püskürtmek için mücadele etme olgusundan yoksun olma durumu bu kavramları ortaya çıkarmıştır. Ancak yine de bir yanında çocukların diğer yanında yetişkinlerin olduğu çelişkinin kavramsallaştırılmasında istismar ve ihmal kavramlarını da tartışmaya ihtiyaç vardır.

Çocukluğun istismarı ve ihmali kapsamlı bir biçimde çocuk sorununu yaratmış ve insanlığın geleceğine yönelik bu saldırılar Türkiye ve dünyada sınıf mücadelesi içerisinde mücadele edilmesi gereken önemli bir olguya dönüşmüştür. Marks, Kapital'de sanayici kapitalistin doğuşu bölümünde şöyle diyordu "Bugün, Birleşik Devletler 'de doğum belgesi olmaksızın ortaya çıkan sermayenin çoğu, daha dün İngiltere'de sermayeleştirilmiş çocuk kanı idi." (Marks, Kapital Cilt, s, 720) Bugün de çocuklara yönelik saldırıların özünü sistemin bu niteliğinde aramak gerekmektedir. Çocuğa karşı işlenen suçlar aynı kadına karşı işlenen suçlarda olduğu gibi tek tek failere indirilmeye çalışılmakta, bir kısım "sapkın" erkeğin saldırısıymış gibi sunulmakta sorunun özü bu çabalarla gölgelenmek istenmektedir. Sistemin erkek egemen yapısı çocuğa karşı işlenen suçlarda da erkek egemen burjuva-feodal değer yargılarıyla sistemin iki yüzlü ahlak anlayışından "taviz" vermemektedir. Çocuğa karşı işlenen suçların en başında gelen çocuğun cinsel istismarı konusunu

bu sebeple çok daha ciddiyetle ele almaya ve mücadele yöntemlerini bu cüretle oluşturmaya ihtiyaç vardır.

Türkiye'de ki tabloyu bazı rakamlarla ortaya koyalım. Son 10 yılda istismara uğrayan çocuklar için açılan dava sayısı 3 kat artmıştır. Toplam da 16.348 dava açıldığı bilinmektedir. Çocuk istismarına en çok 6-10 yaş grubu çocuklar maruz bırakılmaktadır. 2007-2010 yılları arası çocuk ve ergen ruh sağlığı ve hastalıkları kliniğinde 135 çocuk değerlendirilmeye alınmıştır. Söz konusu araştırmaya göre; bu çocukların %80,7'si kız çocuğu, %19,3'ü ise erkek çocuğudur ve istismarcıların %80'i aile üyeleridir. Türkiye'de cinsel suçların %46'sı çocuklara karşı işlenmektedir ve bu rakamlar her geçen gün artmaktadır.

Cinsel istismarda Türkiye dünyada 3. sıradadır. TÜİK verilerine göre son 10 yılda 482,908 çocuk devlet izniyle evlendirilmiş, 2017-2018 yıllarının ilk altı ayında kayıtlara geçen 21.957 çocuğun gebe olduğu ortaya çıkmıştır. Aynı verilere göre son 16 yılda 18

yaş altı 440.000 çocuğun doğum yaptığı belirlenmiştir ve 2014-2017 yılları arasında 7.466 erkek, 51.818 kız çocuğu olmak üzere 59.284 çocuk cinsel istismara maruz bırakılmıştır. Son 16 yılda istismara uğrayarak doğum yapan 15 yaş altındaki çocuk sayısı ise 15.937'dir. (Devlet diğer çocukların sanki istismar edilmeden doğum yaptığı mantığıyla hareket etmektedir) 2018'in 10. ayında 61 çocuk iş cinayetinde yaşamını yitirmiş, 1.014 çocuk cinsel istismara maruz kalmıştır. 292 bini 6-14 yaş grubundan çocuklar olmak üzere 18 yaş altı 1.185.000 çocuk işçi bulunmaktadır. Göçmen çocuk sayısı ise 1.703.000'dir. Bütün bu tablo sadece rakamsal bir veri değildir, çocukların ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Çocuğa karşı cinsel istismarın ne olduğunu nasıl anlayacağını ve neler yapılması gerektiğini de kısaca aktaralım.

CİNSEL İSTİSMAR NEDİR?

Cinsel istismar, çocukların bir yetişkin tarafından cinsel uyarı ve tatmin amacıyla kullanılmasıdır. İstismar aile içinde gerçekleştiğinde ensest veya aile içi cinsel istismar olarak adlandırılmaktadır. İstismarcı çoğu zaman fiziksel güç kullanmamakta ama "oyun" adı altında çocukları istismar etmektedir. Çocuğun sessiz olması, kimseye söylememesi için çeşitli biçimlerde çocuğu tehdit etmektedir.

Çocuklara cinsel istismarda bulunan kişiler çoğunlukla çocuğun tanıdığı, güvendiği, hatta sevdiği aile içinden veya dışından yakınlarıdır. Araştırmalara göre her dört çocuktan biri aile içerisinde cinsel istismara maruz bırakılıyor. Aile içi cinsel istismarın yaygınlığını ortaya seren bu araştırma sonuçlarının işlenen suçların gerçek tablosunu yansıtmadığını, tablonun çok daha ağır olduğunu da ayrıca belirtmekte fayda var. Çünkü erkek egemen sistemin aileye biçtiği rol ve değerler, ailenin kutsal olduğu savıyla aile korunmaya çalışılırken geleceğimiz ve çocuklar bu sistemin en iğrenç

çürümüşlüğüne kurban edilmektedir. "Kol kırılır yen içinde kalır" mantığıyla çocuklara karşı işlenen başta cinsel istismar suçu olmak üzere tüm suçların üstü örtülmeye çalışılmaktadır.

Bir çocuğun istismara maruz kaldığını nasıl söyleyebilirsiniz?

Cinsel istismara uğramış çocuklar bir dizi duygusal ve davranışsal tepki gösterirler, bunların birçoğu travma geçiren diğer çocukların da karakteristiktir bu sebeple de dikkatli ve bilinçli gözlem önemlidir. Bu tepkilerden bazıları şunlardır:

- Gece kabusların artması veya diğer uyku güçlükleri
- İçe kapanma
- Öfke patlamaları
- Anksiyete (kaygı)
- Belli bireylerle yalnız kalmak istenmemesi (yalnız kalmaya karşı direnme)

- Yaşına göre uygun olmayan cinsel kelimeler kullanma ya da davranışlarda bulunma

Çocuklar cinsel istismara uğradıklarında neden söylemezler?

Aşağıda belirttiklerimiz dahil bunlarında dışında birçok sebepten çocuklar cinsel istismara maruz kaldıklarını açıklamak istemezler:

- İstismarcının fiziksel zararlarla tehditleri (çocuğun kendisine ve(ya) çocuğun ailesine)
- Evden atılma korkusu
- Kendisine inanılmaması korkusu
- Utanma veya suçluluk

İstismarcı, çocuk için ya da aile için önemli biri ise çocuk, istismarcının problem yaşamasından endişe eder. Ayrıca çocuklar çoğunlukla cinsel istismara maruz bırakılmalarının kendi hataları olduğuna inanırlar. Dolayısıyla bu açığa çıktığında kendilerinin sorun yaşayacaklarına inandıkları için

korkarlar. Çok küçük çocuklar istismara uğradıklarını anlatabilecek dil becerisine sahip olmayabilir ya da özellikle cinsel istismar oyun içinde oluyorsa istismarcının eyleminin istismar olduğunu anlayamayabilirler.

Cinsel istismara maruz bırakıldığını öğrendiğimiz çocuğa nasıl yaklaşmalıyız?

Cinsel istismarı açıklayan çocuğa karşı soğukkanlılığımızı korumalıyız. Onu korkutmadan, suçlamadan, yargılamadan, utandırmadan yaklaşmalı ve ona inandığımızı, yaşananların onun suçu olmadığını söylemeliyiz. Verdiğimiz tepkilerin çok aşırı olması; bağışlamak, aşırı ağlamak, aşırı öfke onu suçlu hissettirecek ve korkutacaktır. Bu yaklaşımlardan uzak durmak gerekmektedir.

ÇOCUKLAR UYURKEN SESİZ OLUNUR; ÖLÜRKEN VE İSTİSMAR EDİLİRKEN DEĞİL!

Sistem baştan sona insana, doğaya, yaşama, onurlu, erdemli bütün değerlerimize, işçiye, emekçiye, köylüye, bekasının dışında kalan tüm azınlıklara, elbette en başta kadın ve çocuklara karşı düşman politikalar üretmektedir. Sistemin niteliğinde olan çürüme olağanlaştırılmaya çalışılmakta, normalmiş algıları yaratılmak istenmektedir. Dönemin aile bakanı Sema Ramazanoğlu Karaman'da Ensar Vakfı'nda kalan 10 çocuğun cinsel istismarına ilişkin "bir kereden bir şey olmaz" diyebilecek kadar pervasızlaşabilmektedir. Bu da göstermektedir ki sistem AKP eliyle kadın ve çocuk düşmanı politikaların

müsebbibi, örgütleyicisi ve en iyi ihtimalle koruyucusu pozisyonunu hiç elden bırakmamaktadır. Çocuğa karşı işlenen suçların değil cezalandırılması, bu suçun ortağı olunmakta hatta cezasız bırakılarak ödüllendirilmektedir. Devlet tarafından bu kurumlar ekonomik, siyasi olarak desteklenerek çocuğa karşı işlenen suçlar kalıcılaştırılmaktadır.

Çocukların her bakımdan sağlıklı, güvenli, eşit, özgür koşullarda gelişimi toplumsal bir sorundur. Ve bu sorun bir fiil sistemin özünden/yapısından kaynaklanmaktadır ve sınıfsaldır. Toplumsal koşullardan ve onu belirleyen sınıflı ve ataerkil sistem gerçeğinden, ona karşı mücadeleden bağımsız çözüm geliştirmek mümkün değildir. Bu sebeple öncelikle çocuklara karşı işlenen suçlar ve çocuk hakları konusunda bilinçlenmeli cinsel istismara karşı tavizsiz bir mücadeleye girişmeli, direnişi yükseltmeliyiz. Mücadelenin politik ve örgütlü şekilde olduğunda sonuç alınacağını, başarıya ulaşacağını bilerek insanlığın geleceği olan çocukların sesine ses olmalıyız. Bu genel yaklaşımın ötesinde bulunduğumuz tüm alanlarda çocuk istismarına karşı politikalar geliştirmeli demokratik ve askeri mücadele yöntemlerini etkinleştirmeliyiz. Çocuğun öz savunma yapabilme gerçekliği göz önünde tutarak bu saldırılara karşı toplumsal bilinçlenmenin önemli bir ayağı olan bu saldırıların üretim alanları olan kurum ve kuruluşlara yaşama şansı bırakmayacak bir mücadele hattı yaratmalıyız.

Şule Çet'in Arkadaşlarına "Yalancı Şahitlik" Teklifi

ANKARA- Ankara'da bir plazanın 20. katından patronları Berk Akand ve Çağatay Aksu tarafından atılarak öldürülen üniversite öğrencisi Şule Çet davasında yaşanan son gelişmelerde olay yerinde yapılan keşif işlemi sonrası hazırlanan raporun sanık Çağatay Aksu'yu yalanlar nitelikte olmasıydı.

Bu gelişme sonrasında sanık Çağatay Aksu'nun ailesi tarafından Şule Çet'in arkadaşlarına gidilerek sanıklar lehinde şahitlik yapmaları teklif ediliyor. Çağatay Aksu'nun

ailesinin mahkemeyi etkileyecek şekilde Şule Çet aleyhine şahitlik yapmasını teklif ettiği Şule Çet'in çalışma arkadaşının, gazetemize yaptığı aktarımlarda "Bir buçuk yıldır toplumsal tepki yüzünden dışarıya çıkıp konuşamadık. Bizim yeğenimiz böyle bir şey yapmaz. Bizim de çocuklarımız var" gibi söylemlerle Şule'nin arkadaşlarına psikolojik baskı uygulayarak Şule aleyhine şahitlik yapmaya ikna etmeye çalışıyorlar.

Kendisine "Şule'nin psikolojik sorunları var mıydı?", "İlaç kullanıyor muy-

du?", "Sevgilisi ile nasıl bir birliktelikleri vardı?", "Maddi durumu nasıldı?" gibi sorular sorulduğunu ifade eden Şule'nin arkadaşı bu tarz özel hayata dair sorularla mahkemeyi olumsuz yönde etkileyecek şahitlikler yaratılmasından endişe duyduğunu belirtti.

Çağatay Aksu'nun ailesinin "Söylenenlere göre alacağı var, parasını almaya gitti ama görünürde yiyip içip eğleniyor" gibi söz konusu tecavüz ve katli meşrulaştırmaya yönelik söylemlerle Şule aleyhine yaratmaya çalıştıkları algıya karşın Şule'nin çalış-

ma arkadaşı "Çağatay Aksu'nun yanında çalışan ben dahil yaklaşık 15 kişinin alacağı vardı. Şule parasını doğum günü için program yapmak amacıyla kullanmak istiyordu. O gün bu yüzden oraya gitmişti" dedi. Ayrıca doğum günü planları yapan arkadaşının intihar etmiş olacağına ihtimal vermediğini de ifade etti.

Bir sonraki duruşma tarihi 16 Ekim. Kadın örgütleri bütün kadınları 16 Ekim günü Ankara Adliyesi önünde buluşmaya davet ediyor.

Silahlanma Yarışının Gölgesinde Emperyalizmin Suriye Politikası

Ortadoğu; devasa toplumsal eşitsizliğin, yoksulluğun, açlığın; bitmek bilmez ulusal, dinsel, mezhepsel savaşların yıkıcı sonuçları nedeniyle milyonlarca insanın katledildiği, milyonlarcasının asgari yaşam koşullarından yoksun, uzak-yakın ülkelerde bir başına mülteci acılara mahkum edildiği bir coğrafyadır. Irak, Suriye, Yemen ve Filistin'de süren savaşların sonucunda yaşanan parçalanmışlığın, ekonomik-ekolojik tahribatın, akan yoksul kanlarının sorumlusu emperyalizm, nedeni ise emperyalizmin kâr hırsıdır. Dünyanın farklı coğrafyalarında desteklenen ya da kışkırtılan ulusal-etnik-dinsel çatışmalar, çatışmalara paralel "terörle mücadele, insan hakları, demokrasi, özgürlük, istikrar sağlamak" ile gerekçelendirilen işgaller ve savaşlar, sadece ve sadece emperyalistler daha fazla kâr etsin dindedir. Yeraltı ve yerüstü enerji kaynaklarına sahip olmak için sürdürülen savaşlar, silahlanmayı da emperyalistler ve onların yerli uşakları için zorunlu bir ihtiyaç haline getirmektedir. Bu nedenle bütçelerinden askeri harcamalara her yıl milyarlarca dolar ayırmaktadırlar. Stockholm Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) "Dünyada Askeri Harcamadaki Eğilimler 2018" raporuna göre 2018'de küresel savunma (saldırı) harcamaları, 2017'ye göre %2,6 artarak 1 trilyon 822 milyar dolara ulaşmıştır.

ABD, Çin, Suudi Arabistan, Hindistan ve Fransa, 2018'de en fazla askeri harcamayı yapan 5 ülkedir. Söz konusu rapora göre sadece bu 5 ülkenin küresel "savunma" harcamalarının oranı %60'tır. En fazla askeri harcamaya yapan 15 ülke, bu alandaki küresel harcamanın %81'ini gerçekleştirmiştir. Sadece Basra Körfezi ve Ortadoğu'da toplam 46 askeri üssü, bütün dünyada ise irili ufaklı yaklaşık 1,000 askeri üssü bulunan ABD emperyalizmi, askeri harcamalarda ilk sıradadır. Bir önceki yıla göre "savunma" bütçesini %4,6 artıran ABD, 2018'de 649 milyar dolar harcamıştır. ABD ile yarış içerisinde olan Çin ise askeri harcamalarını geçen yıl %5 ar-

tırarak ABD'nin ardından 250 milyar dolarlık "savunma" bütçesiyle ikinci sırada yer almıştır. Çin böylece son 10 yılda "savunma" harcamalarını %83 artıran ülke olmuştur. Son 10 yılda "savunma" bütçesini %65 artıran Türkiye ise 2018'de dünyada "silahlanma" için en fazla harcama yapan 15 ülke arasında %24 artış ile oran açısından bir önceki yıla göre 19 milyar dolarla ilk sırada yer almıştır.

Dünyanın en büyük silah satıcısı ABD'de 42 silah şirketi, 2017 yılında silah satışlarını %2 artırarak 226,6 milyar dolara ulaştırdı. Bu rakam, ilk 100 şirketin toplam satışının %57'sine

müştür.

Yaşanan çatışmalar sonrası ölümlere dair kesin rakam vermesi olanaksızken, 500 bin civarında insanın öldürüldüğü yönünde tahminler yapılmaktadır. Bu sayılara kaybolduğu ya da öldüğü sanılan 60 ila 100 bin insan dahil edilmemiştir. Geçen dokuz yıllık süreçte 1,5 milyon insan da sakatlanarak kalıcı engellerle yaşamaktadır.

Savaş süresince tarımsal üretimin minimum seviyelere inmesi, fabrikaların kapanması ya da yağmalanması, askeri harcamaların devasa boyutta artması, teknolojik cihazların yenile-

çalışmaktadır. Ancak emekçi halkın yaralarının sarılması pek de kolay olmayacaktır. Ki zaten emperyalistler ve Suriye egemen sınıfları ile haksız savaşın tarafı olan devletlerin ve çetelerin bu yönlü pek kaygısının olduğu da söylenemez. Şimdilik emekçiler cephesinden kazanımın; Kobane ve Rojava hamlesi ile Kürt ulusal mücadelesinin kazanımları olduğunu söylemek abartı olmasa da, emperyalistlerin Suriye'ye yönelik gelecek planlarının bu kazanımı tehdit etmesi hala geçerliliğini korumaktadır.

Diğer yandan ise kalıcı bir adres arayışında olan Süleyman Şah türbesinin "talihsiz" akıbetiyle

kader ortağı olan TC, savaşın başlangıcında, öncelikli hedefleri arasında olan egemen rejimin değişikliğinin bugün örtülü de olsa mümkünlüğünü kabul etmek zorunda kalmıştır. Savaşın başlangıcından bugüne, uluslararası arenada gerek silahlandırarak gerekse de her türlü lojistik destek vererek hamiliğini yaptığı cihatçı çetelerin cemaati ile Şam'daki Emevi Camisi yerine, Rusya'nın izin verdiği oranda İdlib camilerinde kılınan namazlarla yetinmek zorunda kalmıştır. Görünen odur ki kılınan namazların İdlib'ten sonraki yeni adresleri de Cerablus, El Bab, Afrin ve nihayetinde Antakya merkezdeki Habib-i Neccar camisi olacağına yönelik işaretler belirgin hale gelmeye başlamıştır.

"Güvenli Bölge", "Gerilimi Azaltma Bölgeleri" tartışma, anlaşma ve arayışları, bölge güvenliğine katkı sunmaktan uzaktır. Gün özgülünde ikili üçlü anlaşmalar olsa dahi kimin kiminle hangi anlaşmaları yapacağı, nasıl bir tutum alınacağı henüz netleşmiş değildir. Suriye'deki gelişmeler Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un, "savaşın bittiği" yönlü açıklamasına karşın henüz yolunu bulmuş değildir. Rejime sınırsız desteğini en baştan beri açıktan veren Rusya'nın şimdilik Esad'lı Suriye politikası, ABD'nin

denk düşmektedir. Silah satışının yine oran olarak büyük kısmı savaşların, çatışmaların yoğunlaştığı Asya ve Ortadoğu ülkelerine yapılmıştır. SIPRI'nin raporuna göre Ortadoğu ülkelerinin silah ithalatı 2013-2017 yılları arasında önceki beş yıla göre iki kat artmış, Asya ülkelerindeki %59'luk artış oranıysa hemen hemen Ortadoğu'yla aynı düzeyde olmuştur.

ORTADOĞU'DA SAVAŞ GERÇEĞİ SON BUL(MAY)ACAK!

Suriye'de savaşın başlangıç tarihi kabul edilen 15 Mart 2011'den günümüze BM verilerine göre 22 milyonluk ülke nüfusunun yarısı evlerini terk etmek zorunda kalmıştır. 6 milyon insan, ülke içerisinde topraklarını terk etmek zorunda kalırken, yine yaklaşık 6 milyon insan da ülke dışına çıkararak göçmen veya mülteci durumuna düş-

nememesi, şehirlerin ve şehir altyapılarının tahrip edilmesi, (8 yıl emperyalistlerin paralı beslemeleri olan cihatçı katillerin işgali ve kuşatması altında kalan Doğu Guta'da binaların %93'ü yıkılmış durumdadır) yüz binlerce insanın servetlerini ülke dışına çıkarması ekonominin çökmesinin başka başka nedenleri arasındadır. Savaşın yarattığı yıkım nedeniyle ülkede yaşayan yaklaşık 13 milyon insanın neredeyse tamamına yakını "insani yardıma" ihtiyaç duyar haldedir. Batı Asya Ekonomik ve Sosyal Komisyonu (ESCWA) ve BM verilerine göre savaşın yol açtığı tahmini zararın 388 milyar dolar olduğu açıklanmıştır.

Her ne kadar şimdilik kazanan ve kaybedenin kesin çizgilerle ifade edilemeyeceği gerçekliğine rağmen, Esad rejimi, efendisi Rusya'nın yardımıyla toparlanarak "yaralarını" sarmaya

"çekileceği" yönlü açıklamalarına rağmen, Bırbat bölgesine askeri üs kurmuştur. Silahlardan "arındırılmış" bölge tartışmalarına rağmen, ABD'nin SDG denetimindeki Kamışlo'ya yaklaşık 200 tırlık askeri sevkiyatını da karışmanın devam edeceğinin belirtileri olarak okumak gerekmektedir.

Her ne kadar geçici ve taktik uzlaşmalar söz konusu olsa da, emperyalistlerin veya bölgedeki faşist devletlerin planlarının örtüşmesi ve bu planlar üzerinde uzlaşma sağlanması mümkün gözükmemektedir. Halihazırda net olan, emperyalist devletlerin ve uşaklarının Suriye pastasından pay kapmak uğruna halkların kaderiyle pervasızca oynamayı sürdürecekleri gerçeğidir. Ki bütün bu gelişmeler, Suriye'de süren savaşın artık sadece bu ülke sınırlarında yaşanacak gelişmelerle belirlenebilecek olmaktan çıkıp, bölgenin genelinde İran-S.Arabistan-Irak-İsrail-Lübnan'ı da içine alacak şekilde derinleşerek yayılma riskinin arttığını da göstermektedir.

Rusya bir yana; Çin'in 2015-2019 arasında Suudi Arabistan'a 31.3, Birleşik Arap Emirlikleri'ne 27.4, Irak'a 20.8, Katar'a 7.3, Ürdün'e 5.8, Umman'a 4.3 milyar dolarlık yatırım yaptığı düşünülürse Ortadoğu'da yeniden paylaşım savaşının keskinleşerek devam edeceği; bir emperyalist gücün diğer(ler)ine üstünlüğü gerçekleşmeksizin sona ermeyeceği de görülecektir. Artı olarak ABD, İsrail ve müttefikleri olan Batı Avrupa emperyalistleri, Esad'ın ülkenin her alanında mutlak bir kontrol sağlayarak askeri gücünü sağlama-

sını istemediği için; ABD'nin kimyasal silah varlığı ya da kullanıldığı iddiaları ile defalarca Suriye askeri hedeflerine saldırdığı herkesçe bilinmektedir.

SURİYE'DE TC'NİN GELECEĞİ!

TC'nin "Kürt koridoru tehlikesi", "sınırlardan yönelen terörizm tehdidi" söylemi de benzer nitelikte işgal ve saldırılara kamuoyunda "meşruiyet kazandırma"da tek olmasa da en 'önemli' bir politik argüman olmaktadır. Geçtiğimiz Ağustos ayında Erdoğan'ın bir mehdi edasıyla 'yeni' zafer müjdeleyen çıkışı, Rus basınının yorumuyla; "Erdoğan'ın imkansız olan zafere değil ama savaşa olan ihtiyacının ifadesidir." Ancak şu var ki; gerçekleşsin ya da gerçekleşmesin bölgedeki her çıkış, her müdahale, savaşa yeni boyutlar kazandırabilmektedir. TC'nin güvenli bölge çıkışı da bunlardan bir tanesidir.

Biliniyor ki Türk devleti nelerle gerekçelendirirse gerekçelendirsin, asıl amacı Afrin örneğinde olduğu gibi Suriye Kürdistanı'nda Kürt ulusunun kazanımlarını tasfiye etmektir. Bölgede ABD askeri varlığı kuşkusuz TC için önemli bir sorundur. Gölgele dahi kendilerine ait olmayanların; daha anlaşılır şekliyle söylersek; yerli ve milli olmayanların sahiplerinden bağımsız yerli ve milli cilalı politikalarının olması da mümkün değildir. TC devletinin diğer kliği gibi AKP kliği de politikalarını emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda şekillendirmektedir. İtirazı bölgede ABD'nin varlığına değil (ki zaten olması da mümkün değildir)

Kürt Ulusal Hareketi'yle ilişkilenebilir. Türkiye'nin sınırda yoğunlaşan tehditkar tutumunun karşılığı sınırlı bir alanda devriye veya denetimdir; daha ötesi değil. Ne Rusya ne de ABD tarafından ikinci bir Afrin pratiğine şimdilik onay verilmeyeceği, yapılan açıklamalardan anlaşılmalıdır. ABD karşıtlığının, tehditlerin, ABD'ye rağmen operasyon arayışlarının, uluslararası arenada gerçekliği yoktur.

ABD'ye rağmen gerçekleşmesi imkansız olan TC'nin işgal söylemleri devam ederken, son dört ay içerisinde ABD cephesinden Türkiye'yi de ilgilendiren üç önemli gelişme yaşanmıştır. İlk gelişme, Suriye Çalışma Grubu'nun 1 Mayıs'ta Kongre'de senatör M. Mc Connell'e; asker çekme planının askıya alınması, Suriye yönetimine siyasi-ekonomik baskının artırılması ve TC ile PKK arasındaki çözüm sürecine dönülmesinin önerildiği rapordur. İkinci önemli gelişmesi; Kongre'de S-400 alımından vazgeçilmediği takdirde Türkiye'ye yönelik 24 Mayıs'ta Temsilciler Meclisi Dışişleri Komisyonu'ndan geçen Amerika'nın Düşmanlarına Yaptırımlar Yoluyla Karşı Koyma Yasası'nı (CAATSA) devreye koyan tasarının kabulü olmuştur. Üçüncüsü; ve son olarak da 535 sandalyeli Kongre'nin 400 üyesinin Trump'a gönderdiği mektupla "ABD ve İsrail'in çıkarları için Suriye'de kalmaya devam edilmeli" çağrısı ve raporlarıdır.

Yakın zamanda Türkiye'yi avuçlarına baktıran bir başka gelişme ise Astana ortaklarına ev sahipliği yaptığı beşin-

ci liderler zirvesiydi. Zirvenin sonuç bildirisindeki Suriye'nin egemenliği ve toprak bütünlüğü vurgusunu yok sayarsak, bunu "zayıflatmayı amaçlayan ayrılıkçı gündemlere karşı durma kararlılığı" vurgusu ile PYD karşıtlığı TC'nin tesellisi olmuştur.

SON OLARAK;

Özel mülkiyete ve emeğin sömürüne dayanan emperyalist kapitalist sistem, sorunların çözeni değil onları derinleştirmenin koşullarını yaratarak büyütenidir. Açlığın ve yoksulluğun, sömürünün ve zulmün, yıkımın yağmanın ve savaşların sorumluları çözüm adresi olamazlar. Haksız savaşlara ve işgallere karşı haklı savaşların meşru olduğu dünya konjonktüründe komünistlere düşen görev, kendi ülke devriminin görevlerini yerine getirecek emperyalizmin halkalarını kopartacak anti-emperyalist mücadeleyi geliştirip güçlendirmesidir.

Ülke devriminden bağımsız bir anti-emperyalist mücadelenin başarı şansı yoktur. Mao yoldaşın deyimiyle "bizim savaşımız, savaşların ortadan kaldırılmasını hedeflemektedir." Bu nedenle anti-emperyalist mücadeleyi de içerisinde barındıran ülkemizdeki Halk Savaşı (özgölde gerilla savaşı) anti-emperyalist mücadelenin ülkemiz topraklarından gelişip güçlenmesini de hedeflemektedir. Kitleleri bu savaşa kanalize etmeden ülke devrimimizin gelişip güçlenemeyeceği gibi, gerçek anlamda bir anti-emperyalist mücadelenin de örülemeyeceği bir gerçektir.

Kendimizi Sorgulayalım; Liberalizmin Tüm Görüngülerine Savaş Açalım!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Bugün sınıf mücadelesinin geldiği aşamada burjuva liberal ideolojinin devrimci saflarda yarattığı ideolojik, politik ve örgütsel tahribatlar ciddi boyuttadır. Burjuvazinin 90'lı yıllardan bu yana arttırdığı ideolojik saldırganlığa devrimci cep-heden etkili bir karşı koyuşun olmaması tasfiyeciler-liberal rüzgarın sert esmesine yol açmıştır. Bunun en net biçimde görüldüğü nokta TDH'nin büyük bir kısmının yaşadığı sağa doğru savruluştur. Liberal ideoloji ile revize edilmeyen teori kalmamıştır. Sınıf işbirlikçiliği, düzenicilik, uzlaşmacılık adeta kutsanmaktadır. Bu etkiden kolektifimizde azade değildir. Saflarımızdan sağ-tasfiyeciler bir hizbin çıkması liberal etkinin göstergelerindedir. Sağ tasfiyeciliğin Proletarya Partisinin çizgisini liberalize etme saldırısına karşı, kolektifimizin göstermiş olduğu ideolojik duruş, liberalizme karşı ideolojik mücadele anlamında önemli bir yere sahiptir. Yaşadığımız bu süreç burjuva-liberal etkilere karşı sürekli tetikte olmamız, ideolojik ve politik olarak pratiğimizi sorgulamamız gerektiğini bir kez daha göstermiştir.

Liberalizm, burjuvazinin dünya görüşüdür. Toplumun tüm üyelerini buna göre şekillendirmeye çalışır. Liberal ideoloji zihinlerimizde yer ettiği oranda doğrudan pratiğimize de yansacaktır. Devrimci yaşam, yürüttüğümüz faaliyet, yoldaşlık ilişkilerine kadar bütün pratiklerimiz için geçerlidir bu. Hatta denilebilir ki bu alandaki liberal etkiler, siyasi alandaki etkilere göre inceltilmiş haliyle en az onun kadar tehlikelidir. Çünkü, birincisi, "liberalizm örgütsel anlamda birliği kemiren, dayanışmayı zedeleyen, kayıtsızlığa yol açan ve ayrılık yaratan çürütücü pastır." (Mao Zedung, **Pratik ve Çelişki Üzerine**, Epos Yayın-

ları) Yani devrimin olmazsa olmazı Komünist Partinin varlık zeminini dağıtan bir hastalıktır. İkincisi; örgütsel anlamda ortadan kaldıramayan liberalizm eninde sonunda siyasal ve ideolojik alanda da savrululara yol açacaktır. Zira bilincimiz ve pratiğimiz arasında diyalektik bir bağ vardır. Pratiğimiz bilincimizin aynası olduğu gibi aynı zamanda etkileyenidir. Liberalizm pratik zihinlerin liberalleşmesini hızlandıracaktır.

Liberalizmin devrimci faaliyet içinde birçok görünüm biçimi vardır. Bazı temel görünüm biçimleri üzerinden sorgulama yapmamız faydalı olacaktır. Burjuva liberal etkinin örgütsel düzlemde en tehlikeli görünüm biçimlerinden biri ideolojik mücadeleyi dışlayarak, kof ve ilkesiz bir "huzur" arayışıdır. Zira burjuva-liberal ideoloji sınıf gerçekliğini ve sınıf mücadelesini inkar eder. Bu inkar devrimci saflara doğrudan ve kaba biçimde yansımaz. Kolektif içi ideolojik mücadeleye yeteri önemi vermeme gibi daha inceltilmiş biçimlerde yansır. Oysa ki iki çizgi mücadelesi tam da bu nedenle vardır. Dolayısıyla Komünist Parti içinde dahi burjuva anlayışlar var olabilmekte hatta kimi dönem bir çizgi haline dahi gelebilmektedir. Ortaya çıkan burjuva anlayışlara karşı etkili ve kesintisiz bir ideolojik mücadele verilmediğinde Komünist Parti'yi felç ederek etkisiz hale getirecek bir noktaya taşıyacaktır. Bu anlamıyla tasfiyeciler hizip pratiğinden öğrenmeli, dersler çıkarmalıdır.

Ertelenen, görmezden gelinen sorunlar müdahale edilmeyen küçük burjuva anlayışlar zamanla daha ciddi sorunlara yol açtığı tarihsel deneyimlerle sabittir. Dolayısıyla ideolojik mücadele, tasfiyeciliğe karşı birliği,

devrimciliği, Komünist Parti çizgisini korumanın yegane yoludur. Bu mücadelenin hangi nedenle olursa olsun ihmali söz konusu olduğunda nesnel olarak burjuva ideolojinin Komünist Parti içinde yaşam bulmasına yol açacaktır.

Liberalizm, her alanda bireyciliği ve kişisel "özgürlüğü" ve davranışları savunan bir düşüncedir. Dolayısıyla liberalizm örgütü, kolektif anlayışı, devrimci ilişkiyi yozlaştıran bir akımdır. Bu akımdan etkilenen devrimcilerin gelişiminin önündeki en büyük engeldir. Devrimcileşen yanlarımız olduğu gibi devrimcileşmeyen yanlarımızda olduğu gerçeğinden hareketle, burjuva anlayışlardan etkilenimler söz konusu olacaktır. Bunlar hata ve ya zaaf biçiminde olduğu gibi "farklı düşünce", "anlayış" biçiminde de karşımıza çıkmaktadır. Devrimcileşmeyen, küçük burjuva yanlarımız ancak ideolojik mücadele ile devrimcileşebilir. Küçük burjuva yanlar günümüzde en çok liberal anlayışlar bazında görülmektedir. "Ben" güçlenirken "biz" zayıflamaktadır. Bu durum sadece kendi içimizde değil her alanda liberalizme karşı daha uyanık olmayı ve amansız bir mücadele vermeyi gerekli kılmaktadır.

Liberalizm örgütsel bazda olduğu gibi kişisel bazda da burjuva anlayışlarla "barış içinde" yaşamayı salık verir. Bu da yanlışların düzeltilmesi-giderilmesi yerine "yaşa ve yaşatçılığı" geliştirir. Öyle ki hata ve zaafılar "bende böyleyim, napayım" denilerek göğüs-te bir madalya gibi taşınır hale gelir. İdeolojik mücadeleyi ortadan kaldırarak "barış içinde bir arada yaşamayı" örgütleyerek devrimciliği kemirir.

Bireyciliğin kutsandığı yerde bireysel çıkarlar halkın, devrimin, kolektifin çıkarlarının önüne geçer. Örneğin, sorumluluk bilinci zayıflar. Kolektifin, mücadelenin tamamlanması gereken eksikliklerine, yaşanan sorunlara karşı kayıtsızlık hüküm sürer. Dar bireysel çıkarlar öne çıktığında, bir görev ve ya sorumluluk üstlenmek devrim için değil bireysel hesaplar içine döner. İnisiyatif almanın zahmeti ve riskine katlanmanın gerekliliği tartışılmaya başlar. Devrimin işçisi-hamalı olmak erdemlilikten sayılmaz. Yol-

daşlık ilişkisinin yerini kafa kol ilişkisi ve ya ahbab-çavuş ilişkisi alır. Daha modern-moda deyimle "kankacılık" gelişir. İlişkimizin geliştiği yoldaşlara karşı liberal, ilişkimizin yakın olmadığı yoldaşlara karşı da sekte tavrı-tutum ve davranışlar yanlış görülmez hale gelir. Bu "çifte standart"lık yoldaşlar arası güveni dağıtır, sevgi ve saygıyı öldürür.

Liberalizm tartışmaları ideolojik zeminden çıkarır. Çelişkileri uzlaşmaz hale getirir. Tartışmaları kişiselleştirir ve hırgüre dönüştürür. Her farkındalık bir çelişkiye tekabül eder. Bunlar uzlaşmaz nitelikte değildir. Devrimci yöntemlerle ele alındığında, ideolojik-politik temellendirmeler yapıldığında daha yapıcı, çözümcü sonuçlar ortaya çıkacaktır. Lakin liberalizm devrimci çözümü, çözüm yöntemlerini reddeder.

Liberalizm, örgütsel disiplini kuşa çevirir. "Bireyin görüşüne önem verme", "yerellik" kisvesi altında demokrasinin merkezîyetçilikle bağı yadsınır. Sağ-tasfiyeciler hizbin saflarından koparken "görüşlerimiz dikkate alınmıyor" hatta bu sebeple "otoriteye başkaldırmak" gibi ifadeler kullanması liberalizmin tipik karakterize halidir. Ayrıca TDH içerisinde merkezîyetçiliği dışlayan anlayışların giderek yaygınlaşması liberal etkinin boyutunu göstermesi açısından önemlidir.

Nihayetinde liberalizm hem TDH hem de Proletarya Partisi için ciddi bir tehdit olmayı sürdürüyor. Saflarımızda en liberalize olmuş sağ tasfiyeciler hizbin kopması sorununun bittiği anlamına gelmiyor. Liberalizmin her türlü görüngüsüyle mücadele edilmediğinde yine aynı sorunlarla yüz yüze geleceğimiz unutulmamalıdır. Peki ne yapmalıyız! Mao yoldaşında dediği üzere "liberalizm küçük burjuva bencilliğinden kaynaklanır, kişisel çıkarları birinci plana alır, devrimci çıkarları ikinci plana iter ve bu da ideolojik siyasi ve örgütsel liberalizme yol açar." (a.g.e) O halde liberalizme karşı devrimciliği, bireyciliğe karşı kolektivizmi, kişiselliğe karşı yoldaşlığı geliştirelim, güçlendirelim. "Komünistler-devrimciler ilkelerine uymadıklarında hata yaparlar." (Gonzalo)

Emperyalistlerin Kanlı Pençesinde İnleyen Ülke: Yemen

Emperyalist kapitalist sistemin derinleşen krizine paralel bir şekilde emperyalistler arası rekabet de kızışmaktadır. Pazarlara egemen olmak adına emperyalistlerin birbirleriyle girdikleri rekabet dünyanın dört bir yanını ateş topuna çevirmiş durumda. Halklara acı çektiren, sefaleti büyüten işgallerin, siyasi, askeri darbelerin ardı arkası kesilmiyor. Kuşkusuz ateş topuna dönen, emperyalist talan, sömürü ve hakimiyet dalaşının bitmediği merkezlerin başında Ortadoğu ve onun parçası olan Yemen gelmektedir. 2015 yılında ABD emperyalizmi öncülüğünde monarşik gericiilerin koçbaşı olduğu işgal, emperyalist dalaşın en kanlı örneklerinden biri olmaya devam ediyor.

Bu savaşın başlangıcını "Arap Baharı" denen döneme kadar uzatmak mümkün. Bu dönemde halk isyanları Yemen'de karşılık bulmuş, açlığa, baskılara, sefalete isyan eden halk A. Salih yönetimini devirmişti. Bu durumu fırsata çevirmek isteyen ABD ve bölgedeki uşakları, kendilerine daha iyi hizmet edebilecek, daha az "yıpranmış" Hadi yönetimini başa geçirerek kukla hükümet oluşturdular. Ancak İran'ın güçlü desteği ile Husiler, Hadi yönetimini devirerek başkent Sana dahil ülkenin birçok bölgesini ele geçirdi. Bunun üzerine yeniden Hadi'yi başa geçirmek adına ABD destekli S. Arabistan'ın başını çektiği 20 ülkeli bir koalisyon oluşturuldu ve Husilere savaş ilan edildi. Koalisyon ABD'nin bölgedeki uşaklarından meydana geldi. Lakin asıl gücünü S. Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) oluşturdu. Bu koalisyon Hadi güçlerini vd. işbirlikçileri saflarına katarak Husilere savaş ilan etti ve bu savaş yaklaşık beş yıldır devam ediyor.

Savaşı sürdüren taraflardan da anlaşılacağı üzere Yemen'de emperyalistler ve işbirlikçilerinin de dahil olduğu bir hakimiyet kavgası söz konusudur. Tıpkı Suriye ve Libya'daki gibi emperyalistler arasındaki paylaşım mücadelesinin bir parçasıdır. Sahada karşı karşıya gelenler ABD destekli Körfez ülkeleri ile Rusya-Çin ve İran destekli Husilerdir. Yemen her ne kadar bü-

yük çaplı petrol kaynaklarına sahip olamayan bir ülke olsa da jeopolitik konumu nedeniyle her daim emperyalistlerin önem verdiği bir bölge olmuştur. Yemen her şeyden önce petrol zengini Körfez ülkelerine komşudur. Coğrafi konumu itibari ile de dünya ticaretinin önemli merkezlerindedir. -özellikle de petrol ticareti açısından önemli olan Aden Körfezi ve Kızıl Deniz'e girişin hemen ağzındadır- Hint Okyanusu'nu denetleyebilecek bir konuma sahiptir. Dolayısı

ile Yemen'e hakim olan güç dünya ticaret yolları açısından önemli bir mevzi kazanmış olacaktır.

Haliyle Ortadoğu'da gerileyen hegemonyasını tekrardan tesis etmek isteyen ABD emperyalizmi açısından, Yemen'in kontrolü oldukça önemlidir. Ticaret, deniz yoluna hakim olma, bölgeye, sermaye ve meta ihracıyla giren Çin'in önünü kesme, İran'ın nüfuzunu azaltmak, esas amaçlarının başında geliyor. Bunların içinde ön plana çıkan, İran'ın Yemen üzerinden Körfez bölgesine de yerleşme ve yayılma hesapları yapmasıdır. ABD'nin Ortadoğu'da Suriye savaşıyla birlikte nüfuzunun belli oranda azalması ve Suriye savaşının yarattığı olanakları iyi değerlendiren İran, Irak, Lübnan, Suriye ve Yemen olmak üzere dört başkentte etki gücünü artırdı. Buna istinaden ABD'nin Ortadoğu politikasının önemli bir kısmını İran'ın yayılmasını durdurmak oluşturuyor. İran yayılması, ABD'nin etki alanı-

nı daraltırken, ABD işbirlikçisi İsrail ve S. Arabistan'ı da ciddi oranda rahatsız ediyor. Buna karşın Rusya-Çin emperyalistlerine yeni nüfuz alanları açıyor. Bu sebeptendir ki Rusya ve Çin İran'ın arkasında duruyor. Bugün Yemen savaşında da her ne kadar gündem edilmese de İran'a ve Husilere destek verildiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Zira İran'ın Yemen'de güçlenmesi, ABD'nin bölgedeki gücünü zayıflatacak bir etkiye sahiptir. Rusya-Çin-İran cephesini Körfez'den

inşa edilen çatlaklar derinleşiyor. En son BAE destekli Güney Geçiş Konseyi (Yemen'de ayrılıkçı bir grup, BAE bu grup üzerinden Yemen'de bazı stratejik noktalarda üstünlük kurdu. Bu durum S. Arabistan'ı rahatsız etti) ile Suudi destekli Hadi güçlerinin çatışması aradaki sorunun boyutunu göstermesi açısından önemlidir.

Savaşı hangi tarafın kazanacağından ziyade kaybedeni bellidir. O da her paylaşım mücadelesinde olduğu gibi

Yemen halkıdır. Monarşik gericiilerin başını çektiği koalisyonun saldırganlığı Yemen'i, ezilen yoksul halklar açısından tam bir cehennem çevirmiştir. S. Arabistan, savaşın başından bu yana, Yemen'e dönük sıkı bir ablukayı, sivil bölgelerin bombalanmasını, bir politika olarak uyguluyor. Bu şekilde halkı yıldırarak Husilerin üzerinde bir baskı oluşturmayı hedefliyorlar. Savaşın başından bu yana saldırılarda yüz binlerce insan katledildi. Halkın dörtte üçü "kronik açlık" çekmekte ve temiz suya ulaşamamaktadır. S. Arabistan, hastane, okul, hapishaneleri vurarak sivil insanları katletmekten geri durmuyor. BM İnsan Hakları Komisyonu son Yemen raporunda savaşın tüm aktörlerinin özellikle

S. Arabistan'ın ve koalisyonun çok sayıda savaş suçu işlediğini açıklamak durumunda kalmıştır. Rapor, ABD ve AB'nin koalisyona silah satışını sürdürerek bu suça ortak olduğunu belirtmektedir. Bir emperyalist kurumun, emperyalistleri ve işbirlikçilerini "savaş suçu"yla suçlaması iki yüzlü bir tutumdur. Bu kurumun raporunun savaş suçu işlemeyen haksız savaşları destekleyerek, emperyalist sistemi aklama girişimi olduğunun altı çizilmelidir.

iki emperyalist gücün işbirlikçi devletler üzerinden karşı karşıya geldiği Yemen'de savaşın yakın zamanda bitmesi söz konusu değildir. Savaş uzadıkça, savaşın şiddeti de artacaktır. Yemen, emperyalistlerin hakimiyet veya hegemonya savaşında ezilen, harap edilen bir ülke olarak tarih kayıtlarına geçmiş durumda. Emperyalizm tarih sahnesinde varoldukça Yemen'de yaşananlar, yarın başka bir ülkelerde yaşanacaktır.

çıkarmak adına ABD, S. Arabistan'ı bölge jandarması gibi kullanarak Yemen'e müdahale etmiştir ve halen de Husilere karşı saldırılarını sürdürmektedir.

Baş düşmanı, İran'ın hemen yanı başına yerleşmesini, kendisine yönelik büyük bir tehdit olarak gören S. Arabistan da ABD'nin kendisine biçtiği bu misyonu seve seve kabul etmiştir. S. Arabistan, ABD'nin bölgeye yönelik yıkıcı planlarını kendi yayılmacı amaçları için fırsat olarak görmektedir. Bu amacın gerçekleşmesi; Husilerin yenilmesi ve Hadi liderliğinde kukla bir hükümetin kurulmasına bağlı. Ancak Körfez'de kazandığı mevziyi kolayca terk etmek istemeyen İran'ın, güçlü desteği ile Husiler işgalci koalisyonun saldırılarına direnmeyi sürdürüyor. ABD ve AB emperyalizminin askeri ve siyasi desteğine rağmen Suudi rejimi uğradığı askeri, mali ve siyasi kayıplarla tam bir batağa saplanmış durumdadır. Öyle ki sıkışıklığı arttıkça hassas dengeler ve çelişkiler üzerine

Tuzla Köprüsü'nde Dört Karanfil

Kırılan bir dal değildi

Sıkılan bir kurşun hiç değil

Dört yiğit yürekte koparılan

Dört can yoldaşydı

Rüzgâr değildi

Dört bir yandan savrulan

Yağan kurşun yağmuruydu

Tuzaklardan estirilen ölümdü

Cemal Saim

Ülkemiz yakın tarihi, adaletin yalın yüzünü net olarak görebilmemiz açısından son derece geniş olanaklar sunuyor. Cumhuriyet döneminin “adalet” anlayışına, Kürt isyanlarının bastırılmasının ardından kurulan İstiklal Mahkemeleri, Dersim İsyanı ve katliamının ardından yapılan sürgünler, kurulan darağaçları, 1950’li yıllarda ilericilere, komünistlere yönelik kitlesel tutuklamalar, 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve sonrasında olağanüstü mahkemeleri damgasını vurdu.

Hiç kuşku yok ki tüm zamanlar içinde 12 Eylül 1980 Darbesi’nin her zaman ayrı bir yeri vardır. Çünkü bu dönem, en yoğun kitlesel gözaltı ve tutuklamaların yaşandığı, yargılı/yargısız infazların sınır tanımadığı, en derin haksızlıkların toplumun hücrelerine kadar işlediği, “adaletin” yığınların sindirilmesinde araç haline dönüştürüldüğü bir dönemdir. Ve bugünün adalet anlayışı da, sınıfların ortaya çıkışından itibaren sömürücülerin biriktirdiği deneyimlerin bir ürünü olmakla birlikte, özelde 12 Eylül 1980 Darbesi’nin eliyle yoğrulup şekillenmiştir.

12 Eylül zihniyeti darbeci mimarları ve ardıllarıyla birlikte hala ayakta. Evet, 12 Eylül’de “adalete”, geniş yığınların sindirilmesi rolü biçilmişti. Bunu yerine getirdi 12 Eylül “adaleti”. Bu anlamda şiddetin çıplak ve herkes tarafından görünür olduğunda “adalet”i anlamakta zorluk çekmiyoruz ama sözde “demokrasinin” bulunduğu zamanlarda muğlâklaşiyor bazen

adalet kavramı. İşin gerçeği “işlerin karışık” olmadığı, sınıfların birbirine karşı inanılmaz bir düşmanlıkla –görünürde- saldırmadığı dönemlerde de adalet aynı işlevi görür. Yani ezen sınıfın çıkarlarını koruma görevini devam ettirir. Ama 12 Eylül’de, Evren’in, Hitler’in, Franco’nun elinde bu adalet sistemi çok daha sert, çok daha şiddetli biçimde ezilen sınıfların üzerine yüklenir ki; bunun da adı -maalesef- adalettir. 12 Eylül... Faşizmin çıplak yaşandığı bu dönemlerde insanlar en ağır işkenceleri görmüş, gözaltında kaybedilmiş, sokak ortalarında yargısız infazlar yapılmıştır. Bu sürecin bugün bittiğini düşünmek mümkün değil elbette.

Günümüzde de farklı işleniyor bu

İ.H. Adalı

K. Soğukpınar

R. Şen

F. Yalçın

mekanizma. Şimdi “demokratikleşme” adına yasalar değişiyor ama bir yandan da yerine ikame yasalar getiriliyor. Bu da cenderenin nasıl da sıklaştığını gösteriyor. Ve sistemin özünde bir değişiklik olmadığını... Yani faşizm yine aynı/bildiğiniz faşizm. O dönemde sokaklarda, hapishanelerde, evlerde, dağ başlarındaki köylerde zulüm acımasızca sürüyordu. Gençlik insanların kaderleri belirleniyordu “yargıç”lar tarafından. 17 yaşındaki Erdal Eren’i idama götüren bu sistemin kendisiydi. Yine Kenan Evren’in vermiş olduğu kararla idam edilen Necdet Adalı ve daha niceleri...

Faşizm denilen koca resmin bir parçası 12 Eylül AFC’si... Ama bu resim henüz tamamlanmış değil ve tüm zulümle çizilmeye devam ediyor.

TUZLA KATLİAMI

12 Eylül’ün karanlık günlerinden sonra gerçekleştirilen ilk sokak infazıydı Tuzla Katliamı... 7 Ekim 1988 günü Gebze’den İstanbul’a giden İsmail

Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın hâkim sınıfların bir piyonu olarak TKP/ML çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı ajanın verdiği bilgiler doğrultusunda Tuzla Köprüsü’nde pusuya düşürülerek katledildiler. Katliamda Adalı’nın vücuduna 15, Yalçın’a 7, Soğukpınar’a 32 ve Şen’e 30 kurşun isabet etti. Beyaz bir otomobil, yanında al kanlar içinde yerde uzanan bedenleri belleklerimizden silinmeyecek hiç.

4 Proletarya Partisi militanının şehit düşmesiyle sonuçlanan bu katliam ardından gelececek yargısız infazların da habercisi olmuştur. Zira devrimci mücadelenin yükselişe geçtiği dönemlerde devletin elindeki önemli ve topluma gözdağı verdiği silahlarından

bir olayla kanıtlanıyor. Faşizmin yasalari da kurallari da vardır. Ancak bu yasa ve kurallar kendilerinden başkasına yaşam hakkı tanımaz. Çıkarılan her yasa devletin azgın saldırısına “yasal” zemin hazırlamaktan başka bir anlam ifade etmiyor. Öyleyse bize düşen görev faşizme karşı mücadeleyi büyütmeştir.

12 Eylül’ün karanlığından çıkıp gelen dört Partizan cuntaya rağmen silahlı savaşımdan ödün vermeyen, boyun eğmeyen bir hareketin temsilcileriydi. Devleti en fazla korkutan da buydu. Cuntaya rağmen direniş bayrağını dalgalandıranlara, dağları mesken tutanlara karşı büyük bir kin duyuyordu. Dört yürek o gün sustu. Suya, havaya karıştı, rüzgâra savruldu. Dağların doruklarına ulaştı, deryalarda yıkandı. Dört Partizan, emekçilerin kurtuluşu, sınırsız sınıfsız bir dünya için ser verdi. Nefes alışları engellenmişti elbette peki ya idealleri ve kavgaları? Yere düşen dört cansız bedendi geriye şanlı bir gelenek bırakarak. Ülkesinin özgürlüğü uğruna suya, toprağa karışanlar ölü müydü ki?

Tuzla ne ilk ne de sondu! Egemenler için bu katliam münferit değildi. Kitle katliamları, işkence, infaz, sürgün Osmanlı’nın kuruluşundan bu yana egemen sınıfların temel politikası olagelmıştır. 12 Eylül Cuntası devrimci hareketlerin etkisindeki geniş kesimlere korku ve gözdağı vermiş, pasifize etmişti. 80’lerin sonlarına doğru yığınların üzerine serpilen ölü toprağının atılması ile kitle muhalefeti giderek gelişmeye başladı. Devletin korkusu cunta ile yok edemediği devrimci örgütlerin bu hareketle buluşmasıydı. Bunun için de bir yandan kitle hareketlerine saldırırken öte yandan devrimci örgütlerin kadrolarına yönelik yargısız infazlarına hız verdi. Amaç geniş kesimlerle karşı karşıya gelmeden onların yüreğine korku salmak ve öncülerinden koparmaktı. İnfaz, katliam nasıl bu düzenin kodlarında gizli ise direniş ve isyan da bu coğrafyanın suyunda, toprağında saklıdır! Onu yok etmek ise imkânsızdır!

biridir yargısız infazlar...

Tuzla’yla başlayan ve 1991’de Proletarya Partisi militanı Hatice Dilek ve TMLGB Genel Sekreteri İsmail Oral’ın katledildiği Hasanpaşa katliamı ve Maltepe, Çiftelavuzlar, Nişantaşı katliamlarına değin uzanan kanlı süreçte onlarca devrimci ve komünist, (daha sonra M. Ağar’ın itiraf ettiği 1000 operasyon çerçevesinde) faşist TC devleti tarafından katledildi. Sistemin kanlı elleri sadece devrimci ve komünistlere değil, “potansiyelsuçlu” olan topluma yani halka da bulaştı; ki başka türlü de zaten beklenemez. 1980 sonrası özellikle adı yargısız infazlarla anılan Türkiye Kürdistan’ında Kürt halkı üzerinde estirilen terörle nice zulümlere, nice katliamlara imza attı faşist TC devleti.

“Demokratikleşiyoruz” söylemlerinin eksik olmadığı, “yargı reform”larının dillendirildiği şu günlerde sistemin özünde de adaletsizliğinde de hiçbir değişikliğin olmadığı her gün başka

*Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.

T.Kürdistanı'nda sistematik olarak on yıllar boyu devam etti. Silvan, Sur, Nusaybin ve Cizre'de gelişen öz yönetim direnişlerindeki yıkım ve imha bunun günümüz örnekleridir. Dün Dersim'i bombalayan uçaklar, bugün de bombalarını kullanmaktan geri durmamaktadır. Katliam bu devlete uzak bir kavram değil, bu devletin bir geleneğidir. Ancak başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen cins, milliyet ve ulusların mücadelesi bu geleneği tersine çevirebilecek gücü, içinde barındırır.

KATLIAMLARIN KANIKSATILMASI VE BİLİNÇLİ YARATILAN KORKU ORTAMI

2015-2017 yıllarında gerçekleşen 34 silahlı ve bombalı saldırıda 363 insan yaşamını yitirdi. HDP'nin Amed'teki mitinginde başlayan katliamlar silsilesi yılbaşı günü gerçekleşen Reina katliamına kadar devam etti. Her katliam sonrası korku sokaklara hâkim olmuşken bunu iktidarın katliamlara

karşı farklı tavır takınması ve katliamları bahane ederek cadı avına çıkması izledi. Fakat bu av yalnızca devrimcilerle yönelik oldu. Binlerce devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever katliam-

ların ardından gözaltına alındı ya da tutuklandı.

DÜŞENLERİMİZİN MÜCADELELERİNİ ZAFERE TAŞIMAK GÖREVİMİZDİR

Suruç davasında devlet hukukun karşısında durmuş ve davada hiçbir gelişmenin olmaması için yemin etmiş, Ankara katliamı davasında ise devletin kaçırdığı deliller hala gün

mokratlara yönelik katliamların ortak bir yönü daha var. Bu katliamların hiçbirinde güvenlik önlemi alınmamış, canlı bombalar ellerini kollarını sallayarak halkın içine girmiştir. Devlet her katliam sonrası bunu reddetse de Ankara katliamının yeni ortaya çıkarılan görüntüleri devleti bir kez daha yalanlamıştı. Evet güvenlik zafiyeti yoktu çünkü katliam devletin katliamıydı ve ona göre başarıya ulaşmıştı!

Bizler yaşıyorsak, düşenlerimize bir yaşam borçluyuz ve onların mücadelelerini zafere taşımak gibi bir görevimiz var. Kavgayı kuşanarak düşenlerimizin taşıdığı bayrağı yükseklere çekmek bizlerin zorunluluğudur. Ankara Katliamı,

103 arkadaşımızın bizlere bıraktığı direniş mirasıdır, bu mirası sahiplenmek ve yarınlara onların kavgasını taşımak sorumluluğumuzdur.

Bir Partizan Okuru**PÜLÜMÜR ŞEHİTLERİ**

1990 yılının sonlarına doğru Ortadoğu'da savaş rüzgârlarının esmesi sonucu Türk devleti Irak sınırına yığınak yapmış Adana'daki İncirlik Üssünden kalkan uçaklar Irak'ı bombalamışlardı. Bu gelişmeler üzerine Proletarya Partisi, olası bir TC-İrak savaşında "Haksız savaşı haklı iç savaşa çevirme" ilkesi doğrultusunda güçlerini daha yoğun olarak gerillada toplama-ya başladı. Eli silah tutan, sağlığı elverişli ve Proletarya Partisi'nin otoritesini tanıyan birçok faaliyetçi bu çağrıya yanıt olarak Halk Ordusu'na katıldı. TMLGB'de örgütlü olan **Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altunbaş** da bu çağrıya yanıt

verenlerdendi. Diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim'in Pülümür ilçesi kırsalında bulunan gerillalar konakladıkları çevrede bir hain tarafından ihbar edildiler. Buldukları birlikte yeterli silah bulunmayan gerillalar çatışmaya girmeden 3 Ekim 1990'da katledildiler. İhbarcı daha sonra Halk Ordusu gerillaları tarafından ölüme cezalandırıldı.

Halil İbrahim Kater: Diyarbakır'da dünyaya gelen Halil İbrahim Kater, maddi sıkıntılardan dolayı yoksulluk içinde büyüdü. Daha çocuk denilebilecek yaşta tanıştı devrimci düşüncelerle. İzmir Buca Lisesi'nde liseli gençlik içinde faaliyet yürüttü. Gençliğin anti-empyralist eylemlerinin

yanı sıra Orhan Bakır'ın hapis-hane-den kaçırılması eyleminin de içinde görev aldı. Halkla çok sıcak ilişkiler kuran Halil İbrahim Kater, Siverek ve yöresinde faaliyet yürüttü. Buradaki gerilla birimi içinde yer aldı. Ekim 1980'de Urfa Siverek'te bir ev toplantısında dikkatsizlik sonucu meydana gelen bir kaza kurşunuyla toprağa düştü.

KAHRAMAN AİLESİ

Veli Kahraman, 16 yaşındaki kızı **Meral Kahraman** ve 22 yaşındaki kızı **Zeynep Kahraman** Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Doğan köyünde PKK'nin o dönem girdiği yönelimin sonucu olarak öldürüldüler. Proletarya Partisi'nin taraftarları olan Kahraman ailesinin fertleri ölümsüzler kervanında yerlerini aldılar.

10 Ekim 1984'te Malatya Kürecik Harunuşağı köyü doğumlu **Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldır** Fransa'da ırkçı faşistler tarafından katledildiler.

Kemal Yıldırım: 1931 yılında Erzincan Tercan'da dünyaya geldi. Zonguldak maden ocaklarında bir süre çalıştıktan sonra 1967 yılında Almanya'ya gitti. Herkesin zengin olma hayalleriyle gittiği Almanya'da o devrimci saflarda aktif mücadele içerisine girdi. 1976 yılında ATİF'in kurucuları arasında yer aldı. ATİF'in dışında diğer federasyonların oluşumunda da rol oynadı. Osman Dayı olarak tanınan Kemal Yıldırım, 5 Ekim 1991'de yakalandığı hastalık sonucu yaşamını yitirdi.

Mustafa Tekin: Dersim'in Nazımiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde dünyaya geldi. Kod adı Özkan olan Mustafa Tekin 6 Ekim 1987'de Edirne'de Meriç Nehri'ni geçmeye çalışırken boğularak yaşamını yitirdi.

Aslan Yıldız: Proletarya Partisi taraftarı olan Aslan Yıldız, Dersim Ovacak Karaoğlan köyünde dünyaya geldi. 1994 yılının Ekim ayında kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

ON EKİM'DEN SONRA

Takvim yaprakları 10 Ekim'i gösterdiğinde Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'da toplanmıştı işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar. Ağzlarında "barış", "adalet", "ekmek" ve "özgürlük" şiarlarıyla Ankara Garı'nın önünden yürüyordu omuz omuza. O gün tarihte defalarca katliam, baskı ve imha politikalarıyla "terbiye" edilmeye çalışılan halk kitleleri bir kez daha sınavdan geçeceklerdi. Daha 20 Temmuz'da 33 genç toprağa tohum olmuştu Suruç'ta. Memleketin dört bir yanında yankılanmıştı 33 devrimcinin Kobane düşleri.

Bu direniş ve dayanışma kimlerin ca-

nını sıkımişti peki? Kimdi bundan hoşnut olmayan? Elbette yalnızca İŞİD değildi hoşnut olmayan. 10 Ekim Katliamı sonrası kimdi 103 kişinin katledilmesine sevinen? Sorularımızın cevapları bizi katliamın sorumlularına götürecektir. Elbette ki faşist TC devleti bu katliamın baş sorumlusudur.

ON EKİM DEVRİMCİLERE GERÇEĞİ BİR KEZ DAHA KAVRATTI

Mao Zedung'un da dediği gibi; "Biz savaşın sona ermesini savunuyoruz, savaş istemiyoruz; ama savaş sadece savaşla sona erdirilebilir ve silahlardan kurtulmak için silahlarımızı ku-

şanmamız zorunludur."

Tarihte faşizm hiçbir zaman barışı kendi elleriyle vermemiştir. Faşizm kaostan beslenir, kaos faşizmi geliştirir. Komünistlerin görevi kaosu başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen milliyet ve ulusların lehine çevirebilmektir. Barış bizlere altın tepside sunulmayacaktır elbette, ezilenler barışı bedel ödeyerek faşizmin zindanından çıkarmasını bilmelidir. 10 Ekim bizlere bu gerçeği bir kez daha hatırlatırken, girdiği yönetememe krizini savaş ile aşmaya çalışan iktidardan "barış" talebinde bulunmak yanlış olacaktır. MLM'lerde "savaş ve barış" olguları

daha derinlikli bir tartışma konusudur. Bu meselede şimdilik genel bir anlayış koymakla yetineceğiz.

Devlet yapısı gereği kendisine biat etmeyen halklara katliamı bir yöntem olarak bellemiştir, TC'nin tarihi katliamlar tarihidir. Ağrı-Zilan, Dersim 38, Maraş, 1 Mayıs 77, Madımak bu toplu katliamların tarihteki örneklerinden bir kaçıdır. Katliamın yöntemi zamanla değişmiş olsa da amacı ve katliamların hedeflenenleri değişmemiştir. İsyân ruhunu kuşatmaya yok etmeye çalışan katliam politikaları

*Yazının devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

yeni_demokrasi1

yenedemokrasi1

yenedemokrasi1

yenedemokrasigazetesi@gmail.com

yenedemokrasi5.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 ! - yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34